

LAPINKÄVIJÄ 2015

Sisällysluettelo

Puheenjohtajan puheenvuoro	1
Toimitukselta	1
Suomi Meloo 2015	2
Itäkairan vaellus.....	8
Retkellä Muumien kanssa.....	11
Lasten kanssa retkellä	13
Ruskan lumoissa Katosselällä	16
Herajärven kierros.....	17
Mitä muuta puuhasteltiin.....	18
Ruska-Patikkaretki Hossaan.....	20
Korjaus- ja hiihtomatka Saarihelyyn	21
Muorravaarakan ruoktu nähty	22
Etelä – Karjalan retkikohteet valtakunnalliseen karttapalveluun.....	24
Retkivarusteiden hinnat	25
Erätaitoharjoituksia EKLUn leirillä	26
Ylläs lokakuussa.....	27
Vastavirtaan ja suuria koskia	28
Ollinmajalla hiihdettiin taas.....	30
In Memoriam Leo Tolvanen.....	31
In Memoriam Heikki Ratava.....	31
Lapinmajojen kuulumiset.....	32
Lapinmajojen arvontasäännöt	32
Lapinmajojen hinnat	33
Vuosikokous 2015	34
Osoitemuistio	35
Toimintasuunnitelmat vuodelle 2016.....	36

Imatran Lapinkävijät ry:n
vuosijulkaisu, 59 vsk.

Kansikuva:
Mummon kanssa metsäpolulla

Kuvaaja: Maija Pakarinen

LAPINKÄVIJÄ

Toimitustiimi:

Arja Lifländer
Tuula Rahkonen

Painopaikka: Saimaprint Oy

Puheenjohtajan puheenvuoro

Imatran Lapinkävijöiden 64. toimintavuosi oli poikkeuksellinen säiden vuoksi. Ollinmaja oli talvella auki vain kaksi kuukautta lumenpuutteen vuoksi. Ollinmajalla on kuluneen vuoden aikana pidetty kokouksia ja perhetapahtumia. Parkkipaikkaa on laajennettu ja Imatran kaupunki on korjannut majalle johtavan tien.

Saarihelyn majalle tehtiin remonttimatka helmikuussa. Majalla korjattiin takan saumausta, ilmastointia sekä tehtiin inventaario ja suursiivous.

Lappiin tehtiin vaellus yhdessä Saimaan Ladun kanssa. Yhdistys järjesti päiväretkiä, pyöräretkiä ja melontaretkiä toimintasuunnitelmien mukaisesti. Pyöräilijät tekivät kesän aikana parikymmentä retkeä. Iltapyöräilyt olivat suosittuja, mukana oli yleensä 15 - 20 pyöräilijää. Pyöräilykautta jatkettiin syyskuun puolelle. Svetogorskiin poljettiin 10-vuotisjuhlapyöräily 16.05.2015.

Kanoottivajan laituria kunnostettiin keväällä, jolloin laiturin ponttonit uusittiin. Melontaharrastus on lisääntynyt, melojia on tullut lisää keskiviikkomelontoihin. Koululuokkien ulkoilutuntien järjestäminen melontateemoilla on lisääntynyt ja TYKY -melontoja on järjestetty tilausten mukaan.

EKLU järjesti kesällä lasten ja nuorten leirin Linnalan koululla. Imatran Lapinkävijät saivat järjestää eräleiriosuuden. Kanoottivajan maastossa ohjelmassa oli kartanlukua, suunnistusta, erätaitoja ja melontaa kolmena päivänä. Leiriläiset olivat tyytyväisiä leiriin.

Junioritoiminta on käynnistynyt hyvin, kiitos aktiivisten vetäjien. Perheretkillä Ollinmajan maastossa on perheitä ollut mukavasti mukana. Ensimmäisen vuoden toimintaan on suunniteltu Muumien hiihtokoulu, retkeilykoulu, nuorten vaellusta ja ohjaajien lisäkoulutusta Suomen Ladun kursseilla.

Lapinkävijä-lehtemme on saanut hyvää palautetta valtakunnan tasollakin. Tästä voimme olla kiitollisia niille jäsenillemme, jotka ovat kirjoittaneet mukavia tarinoita retkistään ja toimittaneet julkaistavaksi upeita kuvia.

Muorravaarakan historiasta kertovan kirjan kokoaminen on vauhdissa, ja toivotaan, että pian saamme sen luettavaksemme.

Jättäessäni nyt pitkäaikaisen puheenjohtajuuden toivon yhdistykselle pirteitä toimintavuosia edelleenkin ja kiitän kaikkia yhteistyökumppaneita, jotka ovat toiminnallaan auttaneet minua toimimaan Lapinkävijöiden jäsenistön parhaaksi.

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta 2016 koko jäsenistölle perheineen.

Mara/Martti Heinonen
puheenjohtaja

Toimitukselta

Tästä Lapinkävijä – lehdestä tuli jälleen mukava lukupaketti. Joka syksy odottelemme, rupeaako lehtijuttuja tulemaan lainkaan, ja joka kerran jäsenistö yllättää meidät positiivisesti. Se on upeaa!

Ensi vuonna ilmestyy lehtemme kuudeskymmenes vuosikerta. Tehdään siitä yhdessä juhlalehti! Aineistoa voi lähettää milloin vain, vaikka heti.

Lehdessämme on nyt paljon tarinaa lasten kanssa retkeilystä. Enteileeköhän se, että uusia, nuoria perheitä alkaisi liittyä jäsenistöömme? Hyvä niin, sillä nuoria tarvitaan yhdistyksen toimintaan mukaan. Tiedotustoimikunnassa kävään nuorekkaampia ajatuksia ja ennen kaikkea teknistä osaamista.

Tiedotepuolella on vuoden ajan toteutettu siirtymistä sähköisempään suuntaan. Syys – ja kevättiedotteet julkaistaan pääasiassa yhdistyksen nettisivuilla. Perinteisen tiedotteen lähetämme jokaiselle, jolla ei ole nettiä, ja joka ilmoittaa meille osoitteensa. Tähän mennessä vain neljä henkilöä on halunnut paperisen tiedotteen. Oletamme, että heitä on enemmänkin, mutta muutosten sisäistäminen ottaa aina aikansa.

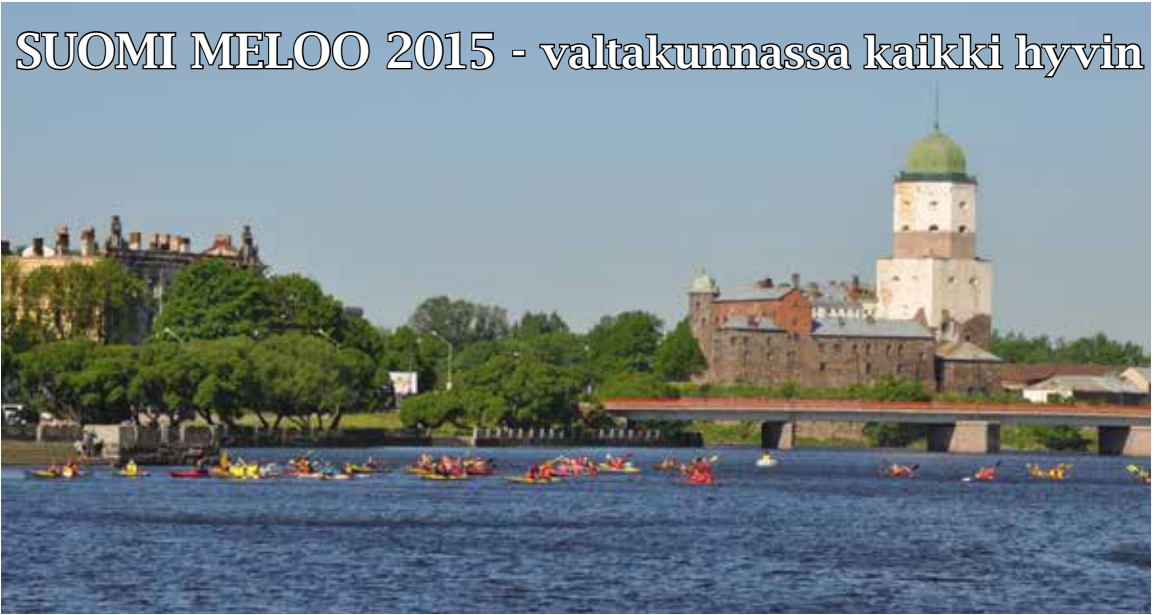
Uudet nettisivumme ovat tekeillä, ja koko tiedottamisemme on siirtymässä verkkoon. Lehti kuitenkin säilyy perinteisenä ja tipahtaa loppuvuodesta jokaisen jäsenen postilaatikkoon.

Valitettavasti uuden puheenjohtajan ja toimikuntien jäsenten nimet eivät ehtineet tähän lehteen. Myös osoittemuutokset on vuodelta 2015.

Suuret kiitoksemme kaikille lehtiaineistoa lähettäneille, sekä jakelutalkoolaisille!

Tiedotustoimikunta

SUOMI MELOO 2015 - valtakunnassa kaikki hyvin

Kuva Juha Vainikka

Viime vuoden lokakuussa Suomi Meloo 2014 Melamaininki - risteilyllä se taas nähtiin ja koettiin, mistä on Suomi Meloo tapahtuma tehty ja miten se vuodesta toiseen onnistuu kokoamaan melonnan ystävät retkimelonnassa tapahtumaan, sen tunnelmaan ja haasteisiin.

Risteilyaluksen kokoontumistilassa matkalla Helsingistä Tallinnaan meille esiteltiin taas kerran aivan uusi melontareitti vuodelle 2015: Lappeenrannasta Saimaan kanavaa pitkin Viipuriin ja sieltä merimelontana Helsinkiin. Suunnitelma kuulosti jännittävältä ja kiehtovalta. Sieluni silmin näin jo, että Suomi Meloo valokuvauskilpailun tulisi voittamaan kuva, jossa Suomi Meloo etenee Viipurin linna taustanaan.

Passit, viisumit sun muut lupa-asiat

Pari kuukautta eteenpäin tästä, tammikuussa, alkoi sitten järjestelyrintamalla tapahtua. Eipä saattanut ku-

Auringonpaistetta Suomi Meloossa Nuijamaalla
kuva: Kari Hellström

kaan järjestelytehtävissä mukana olleista tässä vaiheessa arvata, kuinka paljon työtunteja tulee vaatimaan ja lisää harmaata väriä tukkaan aiheuttamaan ennen kuin Suomi Meloo - viikko kesäkuussa olisi paketissa ja päästäisiin aloittamaan.

Toiminnanjohtaja Kari Hellström reissasi vuodenvaihteesta alkaen aina toukokuun viimeisiin päiviin asti lukemattomia kertoja Lohjalta Lappeenrantaan ja Viipuriin kaikenlaisten sopimus - ja rajalupa - asioiden takia, joista niin Suomen kuin etenkin Venäjän kanava - ja rajaviranomaisten kanssa jouduttiin neuvonpitoa käymään. Missään vaiheessa ei venäläinen osapuoli näyttänyt vihreää valoa sille, että Viipurista jatkettaisiin meloen rannikkoa seuraillen Suomen puolelle, Virolahdelle. Takaisin Suomen puolelle siirtymiseen jäi ainoaksi vaihtoehdoksi ajella autopelillä Vaalimaan kautta.

Vipinää riitti myös joukkueetasolla. Tiedotettavaa ja paimennettavaa riitti, kun passit ja viisumit piti jokaisen itse hoitaa kuntoon ja niistä toimittaa tiedot Suomi Meloolle ja edelleen Venäjälle välitettäväksi jo 2. huhtikuuta.

Oma joukkueemme melontaturnauksessa oli edellisvuosien tapaan Saimaan Ladun ja Imatran Lapinkävijöiden yhteinen. Jäseniä oli yhteensä viisitoista, ja Venäjälle meistä lähti kymmenen.

Vaativien ja aikaa vievien – suorastaan massiivisten rajantakaisten järjestelyjen vuoksi Hellström ulkoisti Suomen puolen vaihtopaikkajärjestelyt paikallisten hoidettavaksi. Allekirjoittanut organiserasi Lappeenrannan Myllysaaren lähtöpaikan sekä kanavansuun ja Nuijamaan vaihtopaikat. Lappeenrannan tekninen toimi oli asiassa hyvin mukana. Samoin kiitokset kaikille talkoisiin osallistuneille melontaystäville.

Virolahti – Helsinki - osuuksien vaihtopaikkajärjestelyt ja -palvelut toteutti kolme muuta melojahenkilöä reitin varrelta.

Tuplaseiska

Yksi huomioitava ja tärkeä tapahtuman järjestelyiden osa-alue on huolto- ja turva - alus. Saimaan Kanavan melontaosuuksille se järjestyi täältä kulmakunnaltamme, kun Imatran Urheilusukeltajien teräsvene Tuplaseiska Kähärin Tapsan kipparoismana otti pestin hoitaakseen. Pieniä tapahtuma - aikataulun epäselvyyksiä, aluksen purjehdusvalmiuteen liittyvää lievää dramatiikkaa ja ylimääräisiä sydämentykytyksiä lukuun ottamatta huoltoalusprojekti meni lopulta ihan nappiin ja hienosti. Tuplaseiska oli suunnitelman mukaisesti lauantiaamuna aikataulussaan Mälkiän sululla odottamassa melojien saapumista.

Saimaan kanavalla juu

Aamuurinko oli nousussa ja sää ennusteiden mukaisesti poutainen, kun Suomi Meloo lauantaina 6. kesäkuuta kello 4 valmistautui melontaan Lappeenrannan Myllysaaren uimarannalta.

Rantanurtsille pystytetyllä Toiminimi Muona - Mikon telttakatoksella teki aamupala kauppansa melomaan lähtijöille ja lähdön jälkeen kiireettömämmälle joukolle. Saimaan Ladusta oli pari reipasta, aamunvirkkua ja työtä kaihtamatonta naisimmeistä, Marja ja Seija avustamassa Mikkoa aamupalan jakelussa.

Eipä ollut rantaraitilla tuohon kellonaikaan suuremmin yleisöä liikkeellä. Myös lehdistö kuin muutkin tiedotusvälineet loistivat poissaolollaan.

Matkaan lähtevien melojien määrä oli niin ikään jotain ihan muuta, mihin Suomi Meloo - avausosuuksilla on totuttu – alle 30 kajakkia satapäisen kanoottiarmadan sijasta. Kanavansuun vaihtopaikalta liittyi sitten kymmenkunta kajakkia lisää.

Aamuvirkkujen melontaosuudella Lappeenrannasta Nuijamaalle joukkueestamme meloivat he, jotka eivät lähteneet Venäjälle: Heli, Ritva, Olli ja Heikki. Tämän urakan suoritettuaan he palasivat takaisin vahvuuteen viikonvaihteen jälkeen.

Suomi Melooseen oli tänä vuonna ilmoittautunut vain hieman yli 40 joukkuetta. Näistäkin reilut kymmenen joukkuetta liittyi tapahtumaan vasta Suomen puolelta,

Virolahdelta. Näytti siltä, että tavallisesti mukana olevista joukkueista etenkin Länsi-Suomen suunnan jengi olisi puuttunut osallistujalistoilta.

Venäjälle meitä oli nyt kuitenkin lähdössä 130 viisumin hankkinutta henkilöä. Suurin osa pääsi melomaan Saimaan Kanavalle, mutta joidenkin tuli tyytyä ylittämään raja autojen siirtoajossa.

Oman joukkueen tehtäväjaosta ei suuremmin purnausta kuulunut. Allekirjoittanut, joukkueen kippari ja försti Tarja ajoimme joukkueemme ajoneuvot, matkailuauton ja henkilöauton, jossa oli seuran traileri vetokoukussa, Nuijamaan rajatarkastukseen.

Nuijamaan entiseltä rajatarkastusasemalta kohti Venäjää

Joukkueemme Venäjän osuuden melojat saapuivat lauantaina Nuijamaalle sovitusti kello 9 mennessä. Samoin oli T:mi Muona - Mikko ehättänyt vaihtopaikalla saamaan lihakeiton valmiiksi ja hyvissä ajoin tarjoilukuntoon vesille lähtijöille. Näillä eväillä kyllä jaksaisi matkaa taittaa niin meloen kuin auton ratissakin.

Rajavartiosto oli monihenkisellä joukolla satamassa valmiina paikalla, kun Suomi Meloo saapui vaihtopaikalle johtomeloja Tuomo Ropposen johdolla aavistuksen aikataulusta jäljessään.

Vaihto tapahtui ripeästi, ja seuraavan etapin melojat pääsivät veneluiskasta kolmijonossa vesille sikäli, kun passi ja viisumi oli tarkastettu. Särmikästä, reipasta ja hyvätuulista meininkiä oli mukava sivusta seurata.

Auringon paistaessa lämpimästi poutapilvien lomasta ja tuulenkin puhallellessa selän takaa, Nuijamaan entisen rajatarkastusaseman rannasta muun joukon mukana melontataipaleelle Nuijamaajärveä ylittämään lähtivät Mara, Tuula, Marja-Leena, Raimo, Jorma, Sari, Markku ja Antti.

Antti Vahe, itse Nuijamaalta alkaneen osuuden meloneena, kuvaa Saimaan kanavan Venäjän puolen melontaosuutta matkalla kohti Viipuria:

Pientä vatulointia tehtäväjaosta oli esiintynyt aamuyön ja aamun aikana. Juha matkusti alun perin suunnitellun

Marja – Leena Elomäki
Venäläisten melojien tervetuloitovotus vanhassa kanavanuomassa vähän ennen Lavolaa

melonnan sijasta turvaveneemme *Tuplaseiskan* kansimiehistönä Mälkiältä kohti Nuijamaata. Vasta näin viime metreillä selvisi, että miehistöä alukseen saadaan Nuijamaalta eteenpäin, ja Juha näin ollen palaa joukkueen peräsiimeen, eli autohommiin, ja minä pääsen melomaan. Nuijamaan satamassa tehdyn passintarkastuksen jälkeen kajakkii veteen ja odottamaan että kaikki ovat valmiina lähtöön. Valtakunnan raja ylitettiin Nuijamaanjärvellä noin 10.45. Matka lähti etenemään auringonpaisteessa mukavasti, ja mieltä askarruttanut kysymys rahtilaivan kohtaamisesta osoittautui turhaksi huoleksi. Vastaan tulleet, sekä myös ohimenneet alukset liikkuiivat maltillisella vauhdilla. Peräaalto oli itse asiassa korkeintaan lievää keinuttamista riippumatta siitä, kohdattiinko kanava - vai järvikohdassa. Liekö turvavene ollut yhteydessä alusten luotseihin.

Saavuimme Pällin sululle puolenpäivän aikaan ja saimme luvan rantautua. Pikkulappu passin väliin, passit nippuun Venäjän rajaviranomaisille ja valmistautumaan liikkeelle lähtöön. Ehdimme ottaa välipalaa, torkut ja aurinkoakin ennen passien takaisin saamista. Noin kello 14 saimme sitten passimme takaisin ja pääsimme jälleen vesille. Seuraavana oli Ilistojen sulku, sitten Tsvetotsnoje. Nyt oli vuorossa pidempi yhtäjaksoinen osuus, ja järvi- tai paleelle sattui vastatuultakin. Sitten Iskrovken sulusta läpi, josta oli lyhyt osuus kohti Brusnitshnojen sulkua.

Brusnitshnojessa ohjelmassa oli vaihtopaikan lisäksi tullitarkastus. Paikka jäi mieleen, sillä ilmeisesti minulla ja parilla muulla oli mennyt ohjeet ohi ja tullikaavakkeet olivat täyttämättä. Tai niitä ei itse asiassa edes ollut, mutta Venäjän tullin edustajat kävivät monistamassa kaavakkeita ja heidän opastuksella pääsimme paperitöihin. Kun koko

joukon paperit oli saatu tarkastettua, oli jälleen parituntinen vierähtänyt, mutta samalla saattoi ihaila kanavarakentajien muistomerkkiä ja pistäytyä maissa.

Laskeuduimme merenpinnan tasolle, ja matka kohti Lavolan venekerhoa saattoi alkaa.

Brusnitshnojen sulun jälkeen meitä oli vastassa muutama venäläinen meloja, jotka tulivat mukanamme loppumatkan. Juuri ennen Lavolaa poikkesimme vanhan kanavan uomaan, jossa eteemme ilmestyi paikallisten melojien rakentama tervetuliaistoivotus, sini-valko-punainen ilmapalloista koottu kaari koko kanavan yli, ja musiikkia juhlistamassa saapumistamme. Hieno tervetuliaistoivotus! Ilmapallokaaren jälkeen kurvasimme selkeästi vanhaan kanavaan. Se oli hieno pätkä historiaa, ja hyvässä kunnossa. Olisipa vastaavia ollut matkalla enemmänkin. Päivä oli mielenkiintoinen, vaikka maisemat eivät sinänsä häikäisseet. Pätkä vanhaa kanavaa Viipurin päässä kruunasi päivän. Kannatti ehdottomasti lähteä!

Autolla Viipuriin

Autoilla rajan yli meno sujui ilman suurempaa draamaa. Vaihtopaikalta satamasta lähdimme sovittuun aikaan ja ajoimme ohjeen mukaan yhdessä letkassa Nuijamaan tulliin, jossa saimme erityiskohtelun, ja passien tarkastus sujuikin suit sait.

Venäjän tullissa meidät otettiin ennakkotiedon mukaisesti omalle kaistalle. Sitten aika tuntui pysähtyvän. Tuntui, että saimme ikuisuuden seurata sivusta venäläisten autokaistan jatkuvaa ja sujuvaa liikennettä.

Vaan eipä siinä oikeasti "normaalia enempää" aikaa tuhraantunut, kun lopulta alkoi tapahtua. Riittävästi vaan toimistossa leimoja papereihin, ja matka kohti Vi-

Hieno pätkä historiallista ja hyväkuntoista vanhan kanavan uomaa kuva Antti Vahe

Joukkueemme Viipurissa: Raimo Verta, Juha Vainikka, Markku Miettinen, Martti Heinonen, Antti Vahe, Marja – Leena Elomäki, Sari Turppo, Tuula Rahkonen ja Tarja Vainikka kuva Juha Vainikka

puria alkoi. Matkantekoon lähdettiin sikäli, kun tullista päästiin.

Melojat bongasimme ohi ajaessamme Pällin sululla. Torven toivotukset ja vilkutukset vaihdettiin.

Karttaa hyväksi käyttäen pääsimme lähelle Lavolan tienhaaraa. Sitten eteen putkahtanut uudenkarhea moottoritie sotki reittisuunnitelman. Muutama kilometri piti ajaa valtatieä edestakaisin, kunnes löytyi oikea ramppi ja pääsy oikean tien päähän onnistui.

Täältä löytyivätkin sitten Suomi Meloo – vaihtopaikkaopasteet. Useampi kilometri kapeata hiekkatietä ajettuamme päädyimme Lavolan Veneseuran tukikohtaan. Paikka oli varsin siistin näköinen hoidettuine nurmikenttineen ja moderneine päärakennuksineen. Myös maastossa oli aika paljon nähtävää – kaikenlaisia historiallisia rakennuksia ynnä muuta. Paikassa oli illan aikana myös kahdet hääjuhllaisuudet, toiset rantapaviljongissa ja toiset päärakennuksessa. Pitkäksi meinasi aika käydä meloimia odotellessa, ”kolmiloikkaa hyppiessä”, ennekuin he viimein pari tuntia aikataulusta myöhässä saapuivat. Ennakkoaavistus kävi toteen, kun joukkueestamme ainoastaan Raimon ja Tuulan kaksikko ja Jorma jatkoivat meloen Viipuriin. Viimeisen tunnin aikana niskaan ropsahtanut sadekuuro varmisti, että muille tuli mitta täyteen tässä kohtaa. Matkailuautoomme tarjolle järjestetyt kahvi, tee ja leivät tekivät kauppansa melojasankareille.

Viipurissa Suomi Meloo rantautui iltahämärissä hotelli Druzhban rantaan. Ajoneuvot ohjattiin yöpymään hotellin vartioidulle parkkipaikalle. Saapuessamme siellä oli kuitenkin siihen malliin täyttä, että me parkkeerasimme Druzhban ja Salakkalahden välisen tien varteen. Muutamat joukkueestamme yöpyivät hotellissa ja lopuille löytyi selän mitta vapaata makuusijaa matkailuautosta. Kajakit olivat yön yli vaihtopaikan rannalla. Niiden vartioinnin hoitivat paikallisen melontaseuran nuoret hintaan 5 €/joukkue.

Sunnuntai Viipurissa

Sunnuntaiamu Viipurissa valkeni aurinkoisena. Pilvet

kiisivät taivaalla ja puiden latvoista näki, että tuulta nosotelee. Meillä autossa yöpyjillä kun ei ollut aamupalaetua hotellissa, pystytimme aamupalapöydän jalkakäytävälle matkailuautoimme näkösuojaan ja nautimme aamupuromme tuulipuvut päällä ulkoilmassa. Päivän melontaohjelmassa oli kierros Viipurin lähivesillä, ensimmäinen ryhmä kello 9 ja toinen kello 13. Joukkueemme jakautui molempiin lähtöihin.

Aamuryhmässä melonut Sari Turppo kertoo näkemästään ja kokemastaan:

Ensimmäinen porukka lähti hotelli Druzhban rannasta kohti Viipurin linnaa navakassa vastatuulella. Johtokanootista kysyttiin, kuka haluaisi tässä tuulella meloa rannikkoa pitkin Suomeen. En kuullut myöntäviä ääniä, ehkä tuuli vei ne.

Eteensä katsominen on tarpeellista noillakin vesialueilla. Sillan alla kolahti isoon kivenlohkareeseen joka kenties oli peräisin siltarakenteista. Salakanlahdella pyörähdettiin kuvattavana ja pohjukassa pysähdyttiin kuuntelemaan laulutaitoista melojaa.

Veneliikenne oli vähäistä, kun taas rannoilla kalastajia oli useita. Suomessa nämä havainnot voisi tehdä toisin päin. Monrepos’iin melottiin kepeästi myötätuulella ja perillä rantautuessa olimme tuulettomalla puolella. Monrepos’in puisto on avattu yleisölle 1800-luvun puolivälissä ja se on vieläkin suosittu ajanviettopaikka. Paikallisia vapaapäivän viettäjiä siellä oli paljon. Maatauko pidettiin lähellä teekatosta (1950-luvun aikana purettu pieni huvimaja, jonka Pro Monrepos -yhdistys ja Tampereen ammattikorkeakoulu rakensivat uudelleen vuonna 2003). Jotkut melojat taisivat kipaista katsomassa kohtuullisen lähellä olevia nähtävyyksiä. Pois lähtiessä kierrettiin meloen Hautasaari, jonka korkealle kalliolle on 1800 -luvun alkupuolella rakennettu valkea, uusklassinen hautakappeli. Vesiltä näimme kauempaa kuvista tutun valkean kaarisillan.

<https://fi.wikipedia.org/wiki/Monrepos#Muitarakennelmia> Takaisintulomatalla tuulensuojasta päästyä olikin todella kova vastatuulta, joka hajautti melojat laajalle alueelle.

Porvoonjokkee pitkin seilaamaan – vastavirtaan meloen kuva Kari Hellström

Toiselle reissulle kuulutettiin, että matkaan vain kokee- neet melojat. Viipurin linna kierrettiin vastapäivään ja Salakkalahdella käytiin taas valokuvattavana. Ryhmäs- sämme oli onnekaasti mukana naishenkilö, joka tuns- i kaupungin hyvinkin tarkkaan. Hänen toimiessa oppaa- namme olivat vesiltä näkyvät rakennuksetkin paljon enemmän kuin vain pelkkiä kivitaloja.

Siihen hyvä onnemme loppuikin. Kun tuli aika suun- nata kohti Monrepos’ia, ilmoitti turvaveneemme mie- histö, ettei sinne kovan tuulen takia lähdetä. Kyllä otti pattiin! Ja nimenomaan kokeneita meloimia oli perään kuulutettu retkelle! Torso melontamme kesti vain tun- nin, kun jo ”ei niin hymyssä suin” palasimme rantaan. Nyt jäi aikaa kierrellä kaupunkia ja syömässäkin eh- dimme käydä. Tällä reissulla tapasimme huoltovene Tuplaseiskan miehistön. Saimme Tapsalta kuulla, että vastoinkäymiset jatkuivat. Nyt oli moottorin vesipump- pu rikki.

Suomi Meloo jatkui sunnuntai - iltapäivällä kello 16. Koko kanoottiviestin autokolonna kajakit kyydissä lähti kohti Vaalimaan raja-asemaa. Kun sinne parin shoppai- lumutkan kautta lopulta saavuimme, oli autojono raja- tarkastukseen ennätyspitkä ja edessä kahden tunnin jonotus ennen Venäjän tullitarkastusta.

Vaalimaan kautta Virojoelle

Ilta ehti jo hämärtyä kun saavuimme Vaalimaan Raja- hovin parkkipaikalle, jossa meitä odotteli Heikin sinne aiemmin päivällä jättämä kanoottitraileri. Suoritimme tarvittavat siirtokuormaukset, jonka jälkeen Antti, Mara ja Marja - Leena sekä isompi kanoottitraileri lähtivät kohti Imatraa.

Loppu joukkue, Markku, Tuula, Sari, Raimo, Tarja ja al- lekirjoittanut läksimme kohti Heikin antamaa Virojoen osoitetta. Sieltä iltamyöhällä löytyi metsän keskeltä Heikin perikunnan omistama huvila – Datsa, jonne joukkueemme asettui kahdeksi seuraavaksi yöksi ja josta käsin suoritimme melontaosuuksien vaihdot. Seija, Ritva ja Heikki olivat saapuneet Lappeenrannasta

tänne jo päivällä joukkueemme huolto-/pakettiautolla. Saimme nauttia lämmitetystä saunastakin vielä ennen maaten menoa. Kiitokset isännälle.

Maanantaina leikki jatkui Virolahden leirintäalu- eelta

Joukkueemme tuoreet ja levänneet voimat, Ritva ja Seija, aloittivat melonnan Suomi Meloon maanantaina jatkuessa Virolahden leirintäalueelta. Yöllä majapaik- kaan saapunut reissussa rähjäntynyt osa joukkuetta jäi nukkumaan.

Tästä eteenpäin melontaviikko Suomen rannikkovesil- lä kohti Helsinkiä eteni melonnan osalta aika rankoissa olosuhteissa. Päivät toki olivat poutaisia ja aurinkoisia- kin, mutta lännessä pysytellyt voimakas tuuli piti ilman koleana ja teki päivän melontaosuuksista merellä ras- kaita. Yöksi tuuli sen verran rauhoittui, että yöosuudet olivat paljonkin helpompia melottavia. Jokainen sai näi- tä vuorollaan kokea.

Vaihtovaatettakin tarvittiin viikon aikana kohtalaisen vähän. Hattu ja tuulenpitävä Gore-asu olivat käytössä joka päivä niin maissa kuin meloessakin.

Melajuhlat olivat tiistai - iltana Kotkassa Santalahden leirintäalueella. Tämähän on se aika melontaviikosta, kun muutoin vuorokaudet ympäriinsä etenevä viesti pistetään totaalisesti seisauksiin, ja kaikki pääsevät mel- lonnasta huilimaan ja lystin pittoon.

Joukkueellamme ei tänä vuonna ollut Suomi Meloo - tasavuosi - juhlakaluja omasta takaa, joten päädyimme pitämään omat kekkerit leirissä joukkueen kesken pael- lapannuherkkujen ääressä.

Seija Turpon kokemuksia ja tunnelmia tuulen tuiverta- essa:

Sipoonlahti lauantaina ja viimeinen etappi edessä. Suht’ mukavaa säätä oli luvassa, oli aurinkoa ja tuulikin koh- tuullisissa lukemissa. Nyt on hyvä kokeilla, millaista on melominen merellä yksiköllä.

Aluksi mentiin Sipoonlahtea etelään. Hyvinhän tämä sujuu. Vähitellen käännyimme länteen. Jopa alkoi tuntua, että ollaan avarammilla vesillä. Noin neljän kilometrin melomisen jälkeen johtokajaksi näki parhaaksi koota joukkoja kelluntatauolle Mågsholmenin suojaan.

Mikä kohina kuului menosuunnasta? Tuuli tuntui yltyvän. Täytyy myöntää, että keltanokkaa vähän hirvitti. Rohkeasti tuulta päin ja suunta lounaaseen. Mikä mahtaa olla aallon korkeus? Edessäni pieni yksikkö keikkui huiman näköisesti. Ehkä minäkin selviän, voimia tuntuu riittävän.

Seuraava kelluntatauko oli Vuosaaren sataman suojassa. Tiivistä sumppua purettaessa jäin jälkijoukkoon. Huomaisin, että melonta tuntui raskaammalta.

Kivikkoiselta niemekkeeltä rantautumispaikan löytymiseen kului aikaa. Lepohetki jäi lyhyeksi. Retkellähän on tapana lähteä jatkamaan, kun viimeinen on tullut. Joku kysyi johtajilta, "uskallatteko kertoa tuulen nopeuden?" Vastaus oli 11m/s. Vastatuuleen kajakin sai kuitenkin hyvin pysymään suunnassa. Minulla kun ei ollut juurikaan kokemusta melomisesta kajakilla, jossa on vain evä. Aamulla olisi ollut mahdollista valita parin kanssa melominen. Halusin kokemusta ja sainkin.

Päästiin viimein Vartiokylän lahdelle suojaisille vesille, arvelin. Myötätuuli aiheutti kuitenkin melkoiset mainingit. Olisikohan peräsimestä ollut nyt hyötyä?

Arvioitu neljän tunnin matka -aikamme ylittyi tunnilla tuulta vastaan taistellessa.

Vaikkakin tuuliolosuhteiden takia myöhässä, mutta ko-measti yhtenäisenä laivueena Suomi Meloo rantautui aurinkoiseen Puotilan Venesatamaan perjantaina 12. kesäkuuta.

Summa summarum – loppujen loppuksi

Itse kukin joukkueestamme, paitsi ensikertalaiset kuin myös vanhat konkarit, saivat taas viikon aikana kokea uutta ja mieliinpainuvaa omilta melontaosuuksiltaan. Päälimmäisinä varmaankin mieliin painuivat ne kovat tuulet merellä. Niistä kuitenkin tultiin aina voittajina perille, se itsensä voittaminen. Myös Saimaan kanavan sulutukset, ne ihmisen rakentamat suuret ja jylhän karut vesihissit, säilynevät melontamuistoissa.

Itselleni jäi mukavana muistona mieleen puoliltaöin torstaina alkanut melontaosuutemme Loviisassa, Hästholmenista Loviisa Camping'iin. Vaihto- ja lähtöpaikkana toimineessa Loviisan ydinvoimalan rannassa tuntui kuin "olisi ollut sähköä ilmassa" ja kehossa adrenaliinit liikkeellä. Melontaosuuden maatauolla vierailu keskellä yötä Svartholmin linnakkeessa puolestaan tuntui rauhoittavalta, vaikkakin keskellä sotaista historiaa olimme. Sipoon Melojat olivat järjestäneet koko joukolle pääsyn linnakkeen sisälle näyttelytiloihin.

Suomi Meloo 2015 valokuvakilpailu muutekseen meni, voisiko sanoa, niin kuin pitikin. Voittajakuva on ensimmäisenä tarinan alussa.

Juha Vainikka

Joukkue viestin viimeisenä päivänä Sipoossa: Tarja Vainikka, Ritva Karhu, Seija Turppo, Markku Miettinen, Heikki Haila, Olli Lyijynen, Sari Turppo ja Juha Vainikka

KUNNIAJÄSENET 2015

Imatran Lapinkävijöiden vuosikokouksessa 2015 kutsuttiin yhdistyksen kunniajäseniksi *Martti Heinonen ja Juha Vainikka* kiitoksena pitkäaikaisesta ja merkittävästä työstä yhdistyksen toiminnan edistämiseksi.

kuva: Arja Lifländer

VAELLUS ITÄKAIRASSA 5. – 13.9.2015

Lauantaina-aamuna 5.9. lähti Imatralta innokas ja jännittänytkin vaellusporukka pikkubussilla kohti Savukosken Kemihaaraa ja UKK-puiston vaellusreitistöä. Kyydissä oli vaelluksenvetäjä Markus Lehtinen sekä EijaK, EijaR, Virpi, Jaana, Minna, Jesse ja Peppi-koira. Perillä majapaikassamme Kemihaaran Lomassa katsastettiin Markuksen avustuksella rinkkojen säätöjä ja tarkistettiin varusteiden riittävyyttä, vähän taidettiin karsiakin, sekä sovittiin telttä- ja ruokakunnat.

Vaelluksella tulisimme yöpymään autiotupien alueilla, mutta kuitenkin teltoissa, jotta olisimme kaikin puolin omavaraisia varustuksien suhteen.

Matka jatkui lainasaappaissa

Ensimmäinen vaelluspäivä Kemihaarasta Manto-ojalle valkeni sateisen harmaana. Sade oli onneksi vähäistä ripsuttelua, eikä juuri menoa haitannut. Päivän maasto oli melko tyypillistä suomalaista metsää ja sellaisena helppokulkuista. Hieman ennen Manto-ojaa sattui vaelluksen pahin varusterikko: Markuksen vaelluskengillä tuli kilometrit täyteen ja niistä irtosi kantalaput. Jatkoimme matkaa Manto-ojalle asti, ja lainakengissä Markus kipaisi vastaan noutamaan Kemihaarasta tuotavia lainasaappaita. Sillä välin me muut pystytetimme leiriä, virittelimme kostuneita varusteita kuivumaan autiotuvan lämpöön ja valmistelimme kukin omia päivän pääaterioitamme. Yöpuulle olimme valmiit illan pimetessä heti kello 21 jälkeen. Leirimme muodostui kolmesta teltestä sekä Markuksen lousteesta, jolla yöpymistä halukkaiden oli mahdollisuus vuorotellen kokeilla. Muutama reipas sen mahdollisuuden vaelluksen aikana käyttikin.

Toisena päivänä vaelsimme Peuraselälle 17 kilometrin päähän. Sää oli edelleen harmaanpuoleinen, mutta poutaantumaa päin. Maastotyyppi oli enimmäkseen suota. Pitkospuut olivat osittain heikkokuntoisia, ja päivän aikana sattui yksi lankeemuskin pitkoksen pettäessä

sä alta. Ei onneksi sattunut pahemmin, ja matkaa voitiin jatkaa.

Päivä oli sekä pitkä että raskas ja Peuraselän kämpälle saavuimme illan jo hämärtyessä. Pikaisten iltatoimien jälkeen teimme seuraa nukkumatille.

Autiotuvan alueella oli väkeä melkein ruuhkaksi asti, ja autiotuvassa olevat varusteiden kuivatteluapaikat kovassa käytössä.

Kahlaamalla yli Jaurujoen

Matka Tahvontuvalle tehtiin pilvipoutaissa säässä ja se aloitettiin yli 10 metriä leveän Jaurujoen kahlauksella. Se oli vaelluksen ehdotonta extremeosastoa. Kaikki selvisimme kuivin rinkoin yli. Matka jatkui Jaurujoen kaunista kangaspohjaa seurailen. Pienen Pittivaran tulipaikalla pidetyn keittelytauon jälkeen jatkoimme sisämaahan ja saavuimme poroaidalle. Polulla oli tuorehko karhun jätös ja ilmeisesti poroaitaan törmäyksen seurauksena kuollut metso. Muutoin reitillä oli melko hiljaista niin kulkijoiden kuin muun elon suhteen.

Tahvontuvalla oli ruhtinaallisesti valinnanvaraa leiriytymispaikan valinnan suhteen. Illalla pääsimme nauttimaan Tahvontuvan saunan makoisista löylyistä, mikä olikin muutaman päivän vaelluksen jälkeen tervetullutta virkistystä vaeltajien rasittuneille jäsenille.

Välipäivän jälkeen paluumatkalle

Neljäs vaelluspäivä oli välipäivä. Leiri jäi Tahvontuvalle, kun lähdimme päiväreppuvarustuksella nousemaan kohti Vongoivan tunturia puron vartta seuraten. Ainoa vastaantulija polulla oli kiireisenä vipeltänyt tunturiosopuli. Muita vaeltajia ei koko päivän aikana kohdattu. Evästaukoa pidettiin tulipaikkojen puuttuessa kuusen juurella.

Edellisyönä oli satanut vettä, mutta tämän tunturipäi-

Kemijoen alkulatuvoilla hörpättiin ensimmäiset luonnonvedet ja astuttiin erämaan syleilyyn

Jaurujoen törmällä ruokatauolla ja päälle päiväunet

vän kunniaksi sää selkeni niin, että Vongoivan laelta oli huikeat näkymät joka ilmansuuntaan. Korvatunturi näkyi rajan tuntumassa ja naapurin puoleltakin joitakin tuntureita. Muutoin hieno vaelluspäivä oli Peppi-koiralle epäonnen päivä: se joutui kahdesti ampiaisen piston kohteeksi, joista se onneksi toipui suhteellisen nopeasti.

Paluumatkan ensimmäinen aamu valkeni selkeänä, ja päivästä tuli varsin aurinkoinen.

Me, jotka olimme edellisyyönä syystä tai toisesta liikkeellä, olimme nähneet mahtavat revontulet, ja se jo enteili sään selkenevän entisestään.

Jaurujokilaaksossa vastaamme tuli "metsästäjäksi" it-

seen tituleeraava mies kantaen pari päivää aiemmin polun varressa näkemäämme kuollutta metsoa. Markus pelasti miehen todennäköisiltä vatsanpuruilta kertomalla totuuden raadon tuoreudesta. Pidimme pitkän ja leppoisan tauon jokitörmällä, auringonsäteistä nauttien. Paikan luontohavaintoja olivat koskikarapariskunta ja piekana. Muita kulkijoita emme päivän aikana kohdanneet.

Peuraselkään saavuttaessa Jaurujoen ylitys sujui ryhmäläisiltä nyt jo "vanhalla rutiinilla".

Ilta-yöstä valvottiin pitempään revontulia odotellen ja nähtiinkin upeat revontulien tanssit.

Pakkasyö

Seuraavana yönä lämpötila oli alhaisimmillaan neljä astetta pakkasella, ja vaeltajien kylmänsieto ja makuupussien lämmönpitävyys koetuksella. Päivä oli sitten aurinkoinen senkin edestä!

Päivän aikana jätimme tunturialueen taaksemme. Tämän vaelluspäivän eläin oli helmipöllö, joka pyöritteli pelottomana päätään männyn oksalla.

Lounastaukoa pidettiin menomatkalta tutun Keskipakojen laavun lähellä olevalla aurinkoisella metsäaukiolla lekotellen. Laavulle tullut, päivärepuin varustautunut tsekkipariskunta tuli kyselemään meiltä karttaa/reittiä Peskihaaran kautta Manto-ojalle. Aikoivat oikaista neljä kilometriä leveän suon poikki. Vähän vaikutti suunnitelmattomalta heidän kulkunsa, ja Markus neuvoikin ystävällisesti heitä palaamaan tulosuuntaansa Manto-ojalle.

Loppupäivästä meiltä hävisi polku alta, vaan eipä hätää, ryhmäpäätöksellä päätimme oikaista Markuksen johdolla kompassisuunnalla metsän poikki Peskihaaraan, mikä olikin hyvä ratkaisu. Olimme hyvissä ajoin autiotuvalla. Saimme nauttia kiireettömästä leirielämästä, koska telttoja ei pystetty, vaan yövyimme kuuden hengen autiotuvassa. Markus vietti yön edelleen louteella.

Ruska, tunturit ja komea ilma. Tätä se on parhaimmillaan!

Lähes hellelukemia

Viimeisen vaelluspäivän kunniaksi aurinko helli vaeltajia todenteolla. Lämpötila nousi 20 asteeseen. Matkaa tehtiin nyt mönkijäreittiä pitkin, joka maaston suomaisuuden vuoksi teki ajoittain kulusta suojuoksua. Onneksenne keli oli kuiva!

Vaelluksen viimeinen lounastauko pidettiin aurinkoisesta säästä nautiskellen Kemimukan laavulla, josta loppumatka Kemihaaraan sujui joutuisasti Keskihaara-joen vartta seuraten.

Vaelluksen päätimme saunan löylyjen ja ”juhlaillallisen” merkeissä Kemihaaran Lomassa.

Yhteenvetona vaelluksesta voi todeta, että olihan se aika rankkaa, mutta kyllä kannatti! Vaelluksen aikana olimme saaneet hienon vaelluskokemuksen lisäksi Markukselta aimo annoksen retkeily- ja luontotietoutta. Vaelletun matkan pituudeksi tuli yhteensä noin 85 kilometriä.

Vaelluksen aikana kohtasimme nelisenkymmentä vaeltajaa, josta pääosan alkuvuikosta välillä Kemihaara-Tahvontupa. Loppuvuikosta oli rauhallisempaa. Poroja emme yllättäen nähneet vaelluksen aikana ollenkaan. Vain Vongoivan juurella ollut rakkamuodostelma näytti siltä, kuin poro olisi vetämässä joulupukin rekeä lahjakuormineen. Ajomatkan aikana eläviä Pettereitä oli siten liikkeellä sitäkin runsaammin.

Eija Kuukka, Saimaan Latulainen

Matkanjohtajan mietteet

Vaellus toteutettiin Imatran Lapinkävijöiden ja Saimaan Ladun yhteismatkana. Pyrkimyksenä oli aktivoita 20-40-vuotiaita jäseniä mukaan, mutta heitä ei valitettavasti ilmaantunut. Saimme silti kasaan hyvän ja samantasoisin ryhmän.

Tavoitteeni oli tutustuttaa aloittelijat oikeaan erämaahan, jonne ei tule lähdettyä, eikä pidäkään mennä ilman ammattitaitoista opasta. Vaelluksen aikana opeteltiin paljon perusasioita, jotta omien tulevaisuuden reissujen suunnittelu helpottuu ja varusteet ovat tarkoituksenmukaiset. Netissä on paljon retkeilytietoa, mutta tietämättömille se aiheuttaa turhia ostoksia ja päänvaivaa. Suosittelen siis kaikille aloittelijoille opastettuja retkiä ja vaelluksia.

Vanha viisaus ’Ei se matka tapa, vaan vauhti’ on hyvä pitää muistissa edelleen. Oli selvästi nähtävissä, että riittävät tauot ja inhimilliset päivämatkat motivoivat vaeltajia väsymyksen hetkellä. Ehdimme nauttia hyvin leirielämästä ja jopa päivätauoilla päikkäreistä. Maamme kämppäverkosto oheispalveluineen on valtiolta hieno kädenojennus meille veronmaksajille. Tätä ei tule aina niin ajatelleeksi. Toivon että roskatoman ja kauriin luonnon kunnioitus jäi monelle vaellustoverilleni mieleen ja kipinä harrastukseen syttyi.

***Imatran Lapinkävijöiden melontaohjaaja ja intohimoinen luonnossa liikkuja
Markus Lehtinen***

Jutun kuvat: Markus Lehtinen

Leirielämää ja viimeisiä ruokia nautittiin Peskihaaran kämpällä

RETKELLÄ MUUMIEN KANSSA

Vuonna 2015 on metsässä nähty paljon pieniä innokkaita retkeilijöitä sekä muumeja.

Keväällä metsämörriohjaajan peruskurssin peruuntumisen vuoksi päädyimme Terhi Niirasen kanssa muumien retkeilykoulun ohjaajakurssille. Se on Suomen Ladussa viime vuonna käynnistetty uutuus. Muumien hiihtokouluja on Imatrallakin ollut jo vuosien ajan.

Muumit tuntuivat heti kurssipäivästä asti innostavalta tavalta saada lapset retkeilemään. Muumien retkeilykoulussa liikutaan ja leikitään luonnossa muumihahmoja ja -tarinoita apuna käyttäen. Muumilaakson väki tietää retkeilystä paljon. Ainakin allekirjoittaneen lapset innostuivat heti. Neljävuotias kyseli kovasti, mitä kukakin Muumilaakson asukas tietää.

Toukokuussa järjestimme Ollinmajalla tapahtuman nimellä ”Muumien retkeilykouluun tutustuminen”. Ohjaajien yllätykseksi se sai heti tiedon julkaisun jälkeen niin suuren suosion imatralaisissa lapsiperheissä, että yhden noin 10 perheen ryhmän sijasta piti perustaa samalle päivälle toinen ryhmä, jotta kaikki pääsivät mukaan. Onneksi saimme mukaan myös kolmannen innostuneen ohjaajan Titta Tonderin.

Toukokuussa melkein kaikki muumihahmot pääsivät opettamaan lapsia, ja toki vanhempiakin. Hemuli kertoi kasveista, Tuutikki turvallisuudesta, Nuuskamuikkunen metsässä kulkemisesta ja vuorelle kiipeämisestä, Muumipeikko kavereiden auttamisen tärkeydestä ja Pikku Myyn kanssa rakennettiin taideteoksia kepeistä ja kävyistä. Muumimamma muistutti, mitä retkelle pakataan mukaan. Nipsu tietää, että eväät ovat tärkeimmät. Lopuksi taikurinhattu lenteli ympäriinsä ja lapset saivat sieltä rusinarasiat.

Muumit seuralaisineen lähdössä Ollinmajalta

Kalliolla muumit opettivat retkeläisiä

Lapset olivat innoissaan ja kuulimme jälkikäteen, että monet olivat kyselleet vielä pitkään milloin taas pääsemme muumiretkelle.

No kyllä sitä sitten pääsikin. Syksyllä aloitimme varsinaisen muumien retkeilykoulun 0-5 vuotiaiden lasten perheille. Tähänkin tuli kaksi ryhmää. Retkeilykoulu on neljän retken kokonaisuus, joista kaksi tehtiin syksyllä ja kaksi ensi keväänä. Joka retkellä seikkaillaan kahden teeman ympärillä, joista lapset saavat taitoalueiden mukaiset tarrat retkeilypasseihinsa.

Ensimmäisellä kerralla Ollinmajalla syyskuussa taaper-simme ja kävelimme vähän matkaa metsään. Se olikin jo retken tärkein tavoite, kulkea metsässä. Metsässä kerkesimme hiukan katsella ympärillemme ja sitten olikin aika matkata takaisin majan pihalle eväshetkelle. Vähän satoikin, mutta ketään ei tuntunut haittaavan. Kaikki viihtyivät.

Toiselle retkelle lähdimme Ukoskasta kanoottivajojen luota ja menimme lammenrannan laavulle lettuja paistamaan. Paikka on todella hyvä perheretkikohde, koska laavulle pääsee vaikka lastenvaunujen kanssa.

Tällä kertaa mietimme Muumimamman kanssa, mitä retkelle otetaan mukaan. Liikaa ei kannata ottaa, muuten ei niitä jaksaa raahata mukana. Sen saivat lapset itse todeta kasatessaan karrын liian täyteen. Onneksi kenenkään vanhemmat eivät olleet ottaneet liikaa tavaraa mukaan, ja kaikki jaksivat laavulle asti. Laavulla kiipeilimme tikapuita, söimme lettuja ja etsimme muumien hukkaamat retkievät metsästä.

Niin ohjaajille kuin retkeläisille jäi retkeilykoulusta hyvät kokemukset. Tarkoitus on, että erilaiset muumiretket pysyvät yhdistyksen ohjelmassa jatkossakin.

Teksti: Maija Pakarinen
Kuvat: Maija Pakarinen

Ukonniemen kodalle pääsee monella kulkupelillä

Polku on hyväkulkuisen

RETKELLE PIENTEN LASTEN KANSSA

Itse kuulun niihin ihmisiin, joiden on päästävä retkelle, vaikka se tuottaisi kotiarkeen verrattuna lisää vaivaa. Aina on vaivan palkaksi saanut mukavan retken. Nyt lapsia kotona hoitaessani mukaan lähtevät 4-vuotias Verner ja 2,5-vuotias Vilja ja Venla. Usein mukana on myös muita lapsia ja aikuisia.

Tutkittavaa löytyy jo ojan pientareelta

Lapset ovat retkellä heti ojan yli lähimetsään päästyään. Aikuinen haluaa joskus kiertää koko luontopolun, kiivetä näköalapaikalle tai etsiä kymmenen geokätköä. Lapset ovat sielläkin innoissaan, mutta yhtä innoissaan olisivat olleet siitä lähimetsän isosta kivistä. Paras retki syntyy siitä, että otetaan kaikkien toiveet huomioon. Pienet lapset vaistoavat, kun vanhemmilla on mukavaa, joten viihtyvät hyvin siellä missä vanhemmatkin.

Kun sain kaksoset esikoisen ollessa vasta 1,5 vuotias retkeily jäi lähes kokonaan vuodeksi. Kahden vauvan kantaminen metsässä oli liian hankalaa, kun samalla piti huolehtia taaperosta. Muistan hetken, kun ensimmäisiä kertoja pääsin kävelevän esikoisen kanssa kahdestaan lähimetsään. Tuli tunne, että tätä olen odottanut. Tulin oman lapseni kanssa oikealle metsäpolulle ja hän viihtyi siellä, kurkki puunrunkojen takaa innostuneena ja taapersi polkua pitkin.

Kun kaksoset alkoivat liikkua vähintään kontaten, aloimme viihtyä metsässä yhä enemmän. Lähiretkillä he vielä pysyivät paikoillaan eivätkä päässeet karkuun tai eksymään. Kun he oppivat liikkumaan, on liikettä riittänyt. Jossain vaiheessa pelkäsin, että retkeily yksin tämän liikkuvaisen kolmikokouksen kanssa olisi liian haastavaa. Onneksi uskalsin lähteä ja totesin, että sehän onnistuu paremmin kuin kaupassa käynti. Rohkaisenkin kaikenlaisia perheitä lähtemään metsään. Kannattaa myös pyytää kaverin perhe mukaan tai tulla Lapinkävijöiden retkille.

Lapsen kanssa retkelle vinkit testattu

Kun lumet tänä vuonna sulivat, alkoi meidän todellinen retkeilykausi. Nyt kaikki ovat jo sen verran isoja, että jaksavat kävellä itse ainakin osan matkasta. Lasten kanssa

retkelle lähtiessä on monta asiaa, jotka kannattaa ottaa huomioon. Tärkein neuvo on suunnitella väljä aikataulu ja lyhyt matka. Leikkiin ja paikkojen tutkailemiseen tulee olla aikaa.

Metsässä lapset saavat touhuta huomattavasti vapaammin kuin sisällä tai kaupungissa ja siitä lapset tykkäävät. Vaikka pienille väsy ja kiukku tulevat yllättäen ja joskus arvaamattomista syistä, voi niitä yrittää ehkäistä eväillä ja lasten ehdoilla etenemisellä. Kiukun lisäksi, jota kannattaa asennoitua hieman sitämään, retki saa todennäköisesti aikaan enemmän innostuneita ääniä.

Monesti väsähtäneen itse kävelevän lapset eteenpäin saaminen vaatii enemmän luovia ideoita kuin fyysistä voimaa. Me olemme löytäneet lisäännostusta geokätköilystä eli lasten sanoin aarteiden etsimisestä. Löytämisen riemun saa kokea niin lapsi kuin aikuinenkin. Kätköt esittelevät monia hienoja retkipaikkoja, jonne ei muuten olisi osannut mennä.

Retkeily onnistuu joka säällä, mutta lasten kanssa kannattaa suosia hyvää säätä. Lapset tykkäävät sateesta, mutta kyllästyvät märässä ja kylmässä nopeammin kuin auringonpaisteesta. Sadesää myös vaatii paljon enemmän suunnittelua varusteiden ja taukopaikkojen suhteen. Epävakaalla säällä sadevaatteet kannattaa olla varmuuden vuoksi mukana ja varavaatetta hyvälläkin säällä. Keväällä kaverini kaksivuotias lapsi päätti hypätä yhtäkkiä ulkopuku päällä suoraan Saimaaseen kastuen läpimäräksi. Onneksi muiden lasten yhteisistä varavaateista saatiin hänelle uusi vaatekerta ja retki sai jatkaa.

Omat retkireput

Ostin lapsille keväällä omat retkireput, joista innostuttiin heti. Kotona reppujen pakkaamisesta sai kivan ja aikaa vievän leikin. Retkellä lapset ovat kantaneet niitä lähes tyhjinä. Repussa kannattaa selässä hyvin pysymisen vuoksi olla rintaremmi. Jos sellaista ei ole, rinnan kohdalle voi sitoa narunpätkän tai laittaa klipsin. Olen huomannut sen myös hyväksi turvavarusteeksi pitää lapset vaarallisissa paikoissa lähellä. Repusta kiinni pi-

Tulilla oleskelu ja eväshetki on tärkeää myös lapsille

täminen onnistuu uhmaikäisen kohdalla joskus paremmin kuin kädestä.

Lisämotivaatiota kyllästyneelle leikki-ikäiselle saa myös muista retkeilyvälineistä ja niiden käytön opettelusta kuten kompassista. Heiluvia nuolia seurailemalla Verne-ri jaksoi jatkaa matkaa mukavasti. Lapseni eivät ole vielä pyytäneet käteen omia karttoja, mutta geokätköillensä kartan kurkkiminen kännykästä kiinnostaa. Netistä esim. retkikartta.fi palvelusta on helppo tulostaa melkein minkä tahansa retkikohteen kartan vaikka jokaiselle omaksi.

Retki ei ole retki ilman eväitä

Eväät tekevät pienestäkin luontoon piipahtamisesta oikean retken. Juomapullo pitää aina olla mukana. Kaikenlaisten pienten popsittavien kuten rusinoiden ja keksin avulla jaksaa taas. Usein lupaan lapsille keksin autolla tai seuraavan ison kiven luona, jos eteneminen alkaa hankaloitua. Mikäli mahdollista, kannattaa tehdä nuotio. Lapsille maistuvat nakit, makkarat ja lihapullat. Etenkin jos niitä saa itse paistaa ihmeellisellä teleskoopimakkaratikulla.

Vessapaperia ja kosteuspyyhkeitä kannattaa varata mukaan. Tarvittaessa niillä pyyhkiä vaikka mitä. Vaippa-ikäisillä taaperoilla käytän housuvaippojen sijaan teipivaippoja ja vaihdan vaipan lapsen seisoessa niin, että vaatteita tarvitsee riisua mahdollisimman vähän. Muurahaisten valtaamaa aluetta kannattaa välttää, etteivät muurahaiset eksy pöksyyn. En kerro, onko näin joskus tapahtunut, mutta jostainpa tämä vinkki tuli mieleeni.

Kesällä retkelle voi hyvin lähteä normaaleissa arkivaatteissa. Kylmemmälläkään säällä ei tarvita erityisiä retkeilyvarusteita, koska yleensä lapsilla on hyvät ulkoiluvaatteet muutenkin. Saappaat tai vedenpitävät kengät ovat parhaat. Syksyllä aamukaste pitää maan märkänä pitkään ja lammikoihin ehtii hypätä ennen kuin kukaan kieltää. Myös roskat pysyvät pois kengästä, kun kengästä on varsi.

Muista turvallisuuskartoitus

Uuteen paikkaan mentäessä teen aina pikaisen "turvallisuuskartoituksen" eli katselen ympärilläni, onko lähimaastossa mitään vaarallista. Kaksosten ollessa 1,5 vuotiaita he pääsivät metsässä liikkumaan vain pieniä matkoja. Mustikoita kerätessään tytöt löysivät jotain mukavaa ja maistelivat ja syljeskelivät maassa olevasta sienimuhennoksesta päätellen melkein kokonaisen tatin. Tämä sieni, onneksi ei myrkyllinen, oli jäänyt minulta huomaamatta ja luulin tyttöjen syljeskelevän mustikoita. Loppukesästä on erittäin myrkyllisiä kielon marjoja, mutta niistä olen onneksi ehtinyt varoittaa ajoissa. En vielä ole törmännyt vinkkeihin "näin kannat kolme lasta ja heidän tavaransa teltta-vaelluksella". Ennen lapsia kannoin tavarat rinkassa. Vaelluksen alussa rinkan selkään nostaessa saa tuntea vapauden. Voin kävellä minne vain ja pärjään mukanani olevilla varusteilla. Lasten kanssa jonkinlaisen avustuksen samasta vapaudesta olen kokenut jopa auton kanssa.

Retkipaikkoja on runsaasti

Onneksi autolla saavutettavia hienoja retkikohteita löytyy läheltä, esimerkiksi Saimaan rannalla Etelä-Karjalan virkistysalueäitiön Huuhanranta ja Päihäniemi, joissa tänä kesänä telttaillimme neljä äitiä lapsineen autojen lähellä. Kaikki viihtyivät niin hyvin, että menimme pa-

rin viikon päästä uudelleen kahdeksi yöksi. Sää sattui suosimaan ja telttarekillemme sattui kesän parhaat helteet. Tosin illalla lasten nukkuessa aikuisten illanvietto oli Huuhalla todella kylmä ja tuulinen. Oli siitä se hyöty, että pääsi kunnolla retkeilytunnelmaan, kun sai pukea kaikki mukana olleet vaatteet päälle ja rakennella avaruuskankaasta ja pressusta tuulen- ja sateensuojia. Hassua oli, kun ensimmäisenä päivänä lapsilauma leikki rannalla uima-asuissa, seuraavana päivänä kurvaatteissa pipot päässä.

Onneksi nykyään on lasten kускаamiseen auton lisäksi monia muitakin apuvälineitä. Teitä pitkin olen päässyt kolmosten tai kaksosten rattaila. Metsäretkillä suosikki meillä on perässä vedettävät kärryt. Usein lapset tahtovat itse vetää toisiaan. Painavan lastin vetäminen lantilla ahkion tapaan on huomattavasti helpompaa kuin rattaiden työntäminen. Myös potku- tai polkupyörät voi hyvin ottaa leveille poluille ja pururadoille mukaan. Talvella aivan tavallinen pulkka on kätevä kulkupeli. Mennään siis retkelle lasten kanssa

Retkeily on mahtava harrastus, josta lapsen on helppo innostua. Onneksi Imatran seudulla jokaisesta kaupunginosasta löytyy lähimetsää, josta retkeilyn voi aloittaa jo pieninä. Tässä muutama vinkki hyväksi todetuista lapsille sopivista retkipaikoista.

-Ollinmaja. Mukava retkikohta myös sulan maan aikaan. Sulan maan aikaan majan pihalta lähtee sinisin pupumerkein merkattu noin kilometrin mittainen lapsia ajatellen merkattu reitti. Reitillä on myös puolet lyhyempi vaihtoehto. Laavu ja tulipaikka majan pihalla ja kuurista saa ottaa puita.

-Lammassaari. Paljon hyviä polkuja ja tulipaikkoja. Kaukunki vie laavulle ja kodalle puita. Talvella on latuja.

-Ukonniemen uusi laavu. Lähtöpaikka on Imatran Lapinkävijöiden kanoottivajojen luona olevalla parkkipaikalla Kalarannantien päässä. Lastenvaunujenkin kanssa hyvin kuljettava leveä polku kiertää lammen ja laavu on puolessa välissä. Laavulla ei ole puita.

-Leijonapolku Lohelan pihasta. Kuutostien varressa Imatralta Rautjärvelle päin. Noin 1,5 km:n polulla on mukavia tehtäviä lapsille ja tietoisuikuja Ruokolahden leijonasta.

-Uimarannoilta on hyvä lähteä retkelle ympäröivään luontoon uimakauden jälkeenkin. Tähän sopivia rantoja ovat Ukoskan lisäksi ainakin Imatran Lempukka sekä Valkamanranta Joutsenon puolella.

-Joutsenossa Ahvenlammen virkistysalue. Hiekkatie kiertää lammen metsäisissä maisemissa. Lammen kiertäminen on ainakin pari kilometriä. Lammen rannalla on mm. laavu ja uimaranta leikkikenttävälineineen.

Jos lähtee kauemmas kotoa, hyviä vinkkejä saa Jouni Laaksosen vuonna 2014 ilmestyneestä Lapsiperheen retkeilyoppaasta, jossa esitellään 80 hyvää reittiä lapsiperheelle ympäri Suomen. Kirjan alussa on myös useamman sivun opas lasten kanssa retkeilemisestä, jota tätäkin juttua varten lueskelin.

Teksti ja kuvat: Maija Pakarinen

Pieni ihminen suuren luonnon keskellä

Haluatko liittyä Imatran Lapinkävijöiden jäseneksi?

Suomen Latu ry:n jäsenenä saat monia etuja:

* Monipuolista toimintaa, samanhenkisiä ystäviä * Kuntoliikunnan ja retkeilyn erikoisjulkaisun Latu & Polku – lehden kotiisi 8 kertaa vuodessa * Oman yhdistyksesi tiedotteet ja palvelut * Alennuksia Suomen Ladun koulutustilaisuuksiin, lomakeskuksiin ja vaelluksille * Jäsentuotteita ja kirjallisuutta jäsenhintaan * Suomen Retkeilymajajärjestön jäsenedut: Alennuksia kotimaan retkeilymajoissa sekä kansainvälisen retkeilymajakortin ja leirintäkortin jäsenhintaan.

Lähetä henkilötietosi (nimi, osoite, puhelinnumero, syntymäaika, sähköpostiosoite) jäsenihteerille: jukka.kirjonen@pp.inet.fi

Jäsenmaksut 2016

1. jäsen	21€	Opiskelijajäsen 29 v.	8 €
Perhemaksu	35€	Rinnakkaisjäsen	14€
Nuorisojäsen 19 v.	8 €	Yhteisöhenkilöjäsen	26€

RUSKAN LUMOISSA KATOSSELÄLLÄ 25.9.2015

Kanoottivajalla kolisteltiin ja pakkailtiin jälleen kerran traileria. Tuosta hetkestä ei mennyt aikaakaan, kun ryhmämme, eli Skunu, Juha, Tarja, Eki ja minä olimme huristelleet autolla veneenlaskupaikalle Toratinsaaren kupeeseen. Perinteinen ruskamelonta suuntautui tällä kertaa Katosselän luonnonsuojelualueelle.

Saimaa oli rasvatyyni, ja sumunrippeet leijailivat vielä lahukoissa. Kun tilauksesta, aurinko ilmestyi puskemaan hailakkaa valoaan ja toivotti meidät tervetulleeksi kauniille retkelle. Laskimme vesille pari inkkaria ja yhden kajakin. Toratinsaaren jyhkeä rantakallio oli pysäyttävä näky. Seurueesta näki, että tunnelma kohtasi täysin odotukset. Melontavauhti ei ollut kova, mutta lavan pyörteessä oli selvä jano päästä katsomaan jo seuraavan niemen taakse. Härätinsaaren eteläkärjessä oli komea kivimonumentti, ja sitä tietysti ihmettelemään. Ensimmäiset tuulenvireet pyöräyttivät vedenpintaa, ja matka jatkui. Ohitimme tyylikkään tietämättöminä kalliomaalaukset, mutta näimme kuitenkin jotain muuta, eli Rongonsalmen lossin. Kaarsimme Ekelinsalmelle. Kerroin, että täällä se norppakin elelee. En yhtään ihmettele sitä, sillä kalaa luulisi olevan, ja alue on rauhallinen. Rantauduimme ihaillemaan maisemia. Ekelinniemen rantakalliot ovat komeaa katseltavaa, ja pinnat ovat hioutuneet harvinaisen ylös saakka. Löysin rantakalliolta vaapun, joka osoittautui lähes uudeksi. Mikä lienee siiman katkaissut, kun sitä oli useita metrejä mukana.

Ruska oli parhaimmillaan tarjoten kaunista ja raikasta luontoa kaikkialla. Kiertelimme rantoja ja saaria kunnes oli aika pitää ruokatauko. Kapusimme kalliolohkareen päälle, josta oli hyvät maisemat katsella vesistöä ja nauttia evästä. Kahvia hörpittiin perinteisesti kuksasta, ja olipa Tarja meille pitkoakin varannut. Tauko oli luonteva lopettaa siihen, kun alkoi kuulua kapsäkkien kahinaa ja yleistä tepastelua. Lastasimme kanootit ja meloskelimme Katosselän itärantaa.

Oli iltapäivä ja sen tuoma tuulonen alkoi tuntua jo hieman hartioissa. Ohitimme Pimiälahden. Kerroin, että Heinlahden pohjukasta voi myös rantautua. Siellä on heti alkuun komea ja piiitkä kapea saari, nimeltään luonnollisesti Pitkäsaari. Myös hiekkarantaa löytyy tältä alueelta muutamasta kohden. Järven selällä hyöri muuttava vesilintuparvi. Ekillä kun on tunnetusti virtaa ja hyvä lintutuntemus, niin hän kävi tunnistamassa ne alleiksi.

Viitisen tuntia alueella läpsyteltyämme, saavuimme takaisin lähtörantaan. Aurinko paistoi mukavasti, kun lastasimme traileria, ja jätti tästäkin ruskamelonnasta mieliimme hyvät fiilikset.

Teksti ja kuvat: Melontaohjaaja Markus Lehtinen

Ekelinniemen kalliioseinämät muistuttavat meitä jääkauden hurjasta hiomistyöstä.

Alueen rikkonainen rantaviiva ja lukuisat saaret ovat kaunista katseltavaa.

SUOMI MELOO 2016

*Tervetuloa taas ensi vuoden kesäkuussa, jolloin 32. viesti melotaan reitillä Keuruu-Padasjoki
www.suomimeloo.fi*

HERAJÄRVEN KIERROS

Kirjoitan ensikertalaisen kokemuksiä vaelluksesta. Päiväretkiä olen toki tehnyt ja teltassa yöpynyt perheen kanssa kesäisin. Tämä oli ensimmäinen oikea vaellus rinkan kanssa.

Saavuimme Kolille perjantai-iltana ja kävelimme 700 metrin matkan Lakkalaan, ensimmäiseen yöpymispaikkaamme. Teltan pystytys sujui hyvin, ja tähtitaivas pimeään tultua oli aivan huikea. Nukuin hyvin, vaikkakin uni oli pätkittäistä, kylmä ei tullut missään vaiheessa.

Aamulla viiden aikaan poistuimme ensimmäisen kerran teltasta ja hämmästyin, miten kostea yö voi syyskuussa olla. Teltan pinta oli aivan kuin yöllä olisi satanut. Aloitimme lauantain patikkaosuuden kuumassa auringonpaisteessa, rinka tuntui painavalta, vaikka painoa oli vain vähän yli kymmenen kiloa.

Kolin huipputuksen teimme ilman rinkkoja. Maisemat Ukko-Kolilta olivat huikeat. Iltaa kohden iski valtava väsymys koko krooppaan, ja mietin monta kertaa, miten jaksan seuraavaan yöpaikkaan asti. Vaihtoehtoja ei ollut, koska telttä oli viety takaisin autolle. Suunnitelma näet oli, että yövyimme kodassa seuraavan yön. Jaksoin ihme kyllä Ryläyksen kodalle asti, vaikka viimeiset kaksi kilometriä tuntuivat ainakin viideltä kilometriltä. Ilmeisesti ajan ja matkan taju hämärtyivät väsymyksen takia. Illalla upeaa tähtitaivasta ihastelllessani mietin, miten mahdan sunnuntain osuudesta selvitä.

Sunnuntaina herätessäni olo oli kuitenkin ihan huippu lauantai-iltaan verrattuna. Ilma oli edelleen aurinkoinen ja todella lämmin. Kiiptesimme heti sunnuntain osuuden alkuun vaaran päälle katsomaan maisemia, jotka olivatkin henkeäsalpaavia. Näin ensimmäistä kertaa, miltä sumu näyttää ylhäältä päin katsottuna.

Sunnuntain vaellus tuntui yllättävän kevyeltä, ja Sikosalmen ylitys vetolautalla oli hauska kokemus. Illan kruunasi vielä sauna ja pulahdus Herajärveen. Pimeä ehti laskeutua ennen kotimatkaa. Kaiken kaikkiaan matkaa vaellukselle kertyi 35 kilometriä.

Mahtava reissu, ja ennen kaikkea itsensä ylittäminen niin henkisesti kuin fyysisesti oli jotain, mitä ei pysty selittämään. Se ei ollut vain sitä, että laitetaan rinka selkään ja vaelletaan, vaan se oli henkinen matka omiin tunteisiin ja heikkouksiin. Ja tällä kertaa matka itsensä ylittämiseen omalla kohdalla. Kova polte jäi, ja ensi kesänä on aivan varmasti seuraava vaellus edessä, tai toivottavasti useampikin.

Teksti: Jenni Lehtinen

Oppaan terveiset

Herajärven vaellus oli Imatran Lapinkävijöiden järjestämä syysvaellus, jolle yritettiin houkuttaa mukaan erityisesti nuoremman polven, eli 20 - 40-vuotiaita jäseniä. Kokoon saatiin opas mukaan lukien neljä henkilöä, joten houkuttelu onnistui.

Herajärven kierros kulkee Kolin vaaramaisemissa, jossa on paljon korkeuseroja ja upeita näköalapaikkoja. Kolin kansallispuiston alueella yöpyminen on sallittu vain merkityillä paikoilla, mikä osaltaan pidentää päivämatkoja. Korkeuserojen vuoksi reitti luokitellaan vaativaksi, ja sellainen se ainakin ensikertalaisille olikin. Sitä suoremalla syyllä kaikki selviytyivät reissusta hienosti, ja kokemus oli hieno, niin kuin Jennin kertomuksesta saa lukea.

Lähde ensi syksynä mukaan

Ensi syksyksi on suunnitteilla samankaltainen viikonloppuvaellus, jonne houkuttelemme erityisesti nuorempaa väkeä. Reitti tulee olemaan ensikertalaisia ajatellen helpompi ja lyhyempi kuin edellä kuvattu. Meillä nuoremilla on usein työstä, perheestä tai muusta aiheutuvia aikataulullisia haasteita vaellukselle lähtemisessä. Tämän vuoksi ajattelin saada kevään ja kesän aikana porukkaa koolle, jotta voimme yhdessä suunnitella sopivan ajankohdan niin, että kaikki halukkaat pääsevät mukaan. Näin aikaa jää myös varusteiden hankkimiseen ja testaamiseen. Imatran Lapinkävijät vuokraa retkivarusteita, joten kaiken ei tarvitse olla omaa. Kiinnostuneet ottakaa yhteyttä.

Maija Pakarinen
maiya.ilona3@gmail.com
0509106648

Kolin huiputtajat

MITÄ N PUUHAS

2

3

4

1

MUUTA STELTIIN

Toukokuussa tehtiin Hiirenkorvaretki Ilomantsin Petkeljärven kansallispuistoon

1: Keltasilmän kankaalla

2 ja 3: Petraniemen korkeasärkkä

4: Retkeläiset Taitajan taipaleella

Syyskuussa vietettiin Kyläniemen Hepohiekalla kaikenikäisten ja -kuntoisten retkipäivää.

5: Metsägolfia Hepohiekalla

6: Frisbee lähtee

7: Kanoottivajan syystalkoissa vedettiin porukalla laituri kuivalle maalle

kuvat Hannu Siira

Ruska/patikkaretki Hossa

viikko 40 2.10 - 9.10.2016

Kainuun metsät Hossassa ovat suurelta osin mäntyvaltaisia ja melko karuja. Vaarojen ylärinteillä tapaa kuusikoita, ja soita on kohtalaisen paljon. Hossan retkeilyalueella lajisto on Kainuulle tyypillistä ja siinä näkyy alueen pohjoinen sijainti. Kasvilajistossa ja linnustossa on Lapin piirteitä.

Hossa tarjoaa retkeilijälle luonnonkauniit vaellusreitit. Reittejä on sekä päiväretkeilyyn tai pitempiin vaelluksiin.

Matkasuunnitelmani on seuraavanlainen:

Majoitus: Jatkonsalmen Pääpirtti, Teräväpää

<http://www.hossa-kymluoma.fi>

Alustavasti käyntikohteet ja päiväreissut suuntautuvat Hossan ja Kylmäluoman retkeilyalueille. Reitit 10 - 20 km

Majoitustilat:

- Pääpirtti; Hirsinen savottäkämpä Hossan retkeilyalueella. Jatkonseljän rannalla. Kämpässä on kahdeksan huonetta, keittiö sekä ruokailu/kokoontumistila. 28 majoittujaa.
- Teräväpää; Kämpässä kaksi huonetta ja keittiö/oleskelutila. Uimarannan laatu hyvä, etäisyys veteen saunasta 15 m. 12 majoittujaa

Kustannukset:

- Alustava hinta reissulle on 490€ sisältäen majoituksen, aamupalat, retkievääät, illallisen ja matkat sekä rantasaunan.
- Kustannukset 40 osallistujan mukaan.

Mukaan mahtuu 40 innokasta osallistujaa.

-Henri-

Saimaan Latu ry

Yhteydenotot ja ilmoittautuminen: Henri Kekkonen Puh. 040 – 840 5493

sähköposti: h.kekkonen@gmail.com

KORJAUS- JA HIIHTOMATKA SAARIHELYYN VIIKOLLA 7/2015

Edelliseltä, vuonna 2014, Saarihelyyn tehdyllä korjausmatkalla löytyi lisää korjattavia asioita, joita ei ehditty silloin tehdä.

Taas koottiin remonttiryhmä: Heinosen Mara, Kuparisen Jussi ja Huolmanin Heikki.

Perjantaina seitsemän maissa lähdettiin ajamaan kohti Saariselkää. Välillä tankattiin auto sekä miehet ja perillä olimme kymmenen maissa illalla.

Lauantaina katseltiin remonttikohteita ja vaihdettiin Sirkan tekemät uudet verhot ikkunoihin. Sunnuntain pyhitimme hiihtämiseen.

Maanantaina korjasimme eteisen kuivauskaapin ilmastoinnin kytkennän asetusten mukaiseksi, Tapio antoi siihen ohjeet. Samalla vaihdoimme saunan ilmastointiventtiiliin uuteen ja puhdistimme saunan lauteet. Jääkaapin kannatustaso vaihdettiin uuteen.

Tiistaina parantelimme takan saumauksia lasiluukun ympäriltä.

Jussi ja Heikki menivät keskiviikkona hiihtämään. Mara jäi olkapään kipeytymisen vuoksi majalle tekemään inventaaria majan tarvikkeista. Suursiivouspäivää vietimme torstaina, ja puhdasta tuli!

Kävimmehän viikon aikana tietty katsastamassa tapahtumat Teerenpesässä ja Panimossakin – vähän oli porukkaa liikkeellä.

Perjantaiamuna vielä siistimme kämpän ja lähdimme ajelemaan kotia kohti.

Taas on yksi remonttikeikka takana!

Heikki Huolman

Kuvat Martti Heinonen

Sirkan ompelemien verhojen asennusta

Saarihelyn kuivauskaapin ilmastoinnin korjausta

MUORRAVAARAKAN RUOKTU NÄHTY!

MUORRAVAARAKAN-MATKAKERTOMUS NRO 1012 TAI JOTAIN SINNE PÄIN

Kuinkahan monta retkikertomusta Muorravaarakan kävijät ovat Lapinkävijä-lehteen laatineet. Rakentamis- ja katonkorjaus- yms. retket ansaitsevat palstatilan, mutta tässä olisi tarjolle yksi tavallinen tarina Lapinvaelluksesta – kirjoittajalle toki kaikkea muuta kuin tavallinen!

Olin lukenut Muorravaarakan ruoktusta Lapinkävijä - lehdestä, jota olen 'tilannut' vuodesta 2001 lähtien. Hauska nimi jäi mieleen. Lisäksi oli huikeaa, että imatralaiset Lapin retkeilyn harrastajat olivat rakentaneet kammin 1000 km päähän pohjoiseen!

Kuulin sitten Muorravaarakan tarina- ja kuvamateriaalin kokoamisesta ja jopa toimittamisesta kirjaksi. Minua houkuteltiin mukaan kirjatyöryhmään. Olisihan se varmasti kiinnostava projekti, mutta tunsin itseni kovin ulkopuoliseksi, enhän ollut edes käynyt paikalla.

Heinosen Maralta kuulin, että hän suunnittelee pienen porukan retkeä Muorravaarakalle. Pääsisikö mukaan ja mitenköhän ajankohta sopii? Kotona käydyin neuvottelun tuloksena oli, että lähdän jos saan itselleni kaverin matkaan. Mies oli juuri vahvistanut lomansa, eikä voinut enää tehdä muutoksia. Ettei tarvitse olla seurueen viides pyörä ja kantaa omaa telttaa, pyysin serkkutyttöni mukaan matkaan! Kun sisareni kuuli reissusta, tuli teltta-kuntaamme vielä kolmas nainen jakamaan yhteisiä varusteita. Kaikilla meillä oli sen verran vaellus- ja retkeilykokemusta, että uskalsimme lähteä reissuun ja tietenkin luotimme Maraan retkenjohtajana Perille löytäisimme.

Menomatka jokivarsia seurailleen

Autoilla Rajajoosepin kautta Luttojoen sillalle ja sieltä alkoi vaellus kohti Muorravaarakkaa. Matkalla pohjoiseen

Kengät jouduttiin riisumaan heti alkumatkasta Kiertäjäjoen ylityksessä. Vedet olivat mukavan raikkaita vielä juhanuksen jälkeinkin. Kuvaaja Hanna Ollikainen

Kartta-aineisto oli hyvä, mukana oli suurennuskopioita alkuperäisen kartan lisäksi. Kuvaaja Mimmi Koukonen

oli huoli kesäkeliä viileydestä, mutta maastossa rinka selässä patikointisää oli mitä parhain, 12 - 15 astetta. Sopivan viileää, että vaatetus toimi samalla hyttysuojana. Verkkohattua ei malttanut pitää kasvoilla koko aikaa, se kuitenkin haittaa hieman näkemistä.

Ne näkymät! Jokiluonto ensin Luton varrella, paikoin jyrkkiä hiekkapenkkoja, sitten railakkaasti virtaavan Suomujoen vartha ja vihdoin suloinen Muorravaarakka! Lapin kirikkaat joet pulppusivat taukoamatta, samoin jokiin laskevat purot, joita ylitimme erilaisin keinoin. Menomatalla yövyimme kaksi yötä teltassa, kuten Mara oli aikatauluttanut. Seitsenhenkinen seurueemme kulki kaikille sopivaa vauhtia väliillä letkan venyessä ja tauko-paikoilla tullessa taas koolle. Jokivarressa oli kaunista, mutta ensimmäiset näkyviin tulleet tunturit lumilaukuineen ja lopulta korkealle kohoava Ukselmapää saivat Lappi-tunteen joka soluun.

Muorravaarakan maisemissa

Jännitys alkoi tiivistyä lähestyessämme Muorravaarakan Ruoktua. Enää 5-3-1 kilometriä ja lopulta olimme perillä! Aiemmin vain kuvissa nähty imatralaisten taidonnäyte ja utteruuden tulos oli edessämme. Kammissa majoittuivat seurueemme pariskunnat, me naiskolmikko pystytimme telttamme varustuvan taakse rinteeseen. Autiotupakin olisi ollut käytettävissä, mutta mieluummin olimme omassa rauhassa kuin mahdollisesti majaan majoittuvien muiden retkeläisten hälinässä. Pari muutakin telttaa majojen ympäristössä oli ainakin ensimmäisenä yönä. Viivyimme Muorravaarakalla kaksi yötä. Välipäivänä teimme koko porukan voimin tutustumiskäynnin Pirunportin suulle, mistä osa porukasta jatkoi Ukselmapään yli Paratiisikurulle, jota tyydyimme ihastelemaan ylärinteeltä. Takaisin Muorravaarakalle hiihtelimme taas Pirunportin läpi – rinteillä oli lunta ja olihan meillä sauvat vaikka ei suksia.

Paluu tuntureita myöten

Paluumatkalla Muorravaarakalta joukkomme jakautui kahtia. Me naiset halusimme vielä tuulettua tuntureilla, kun muut lähtivät palaamaan alkuperäisen suunnitel-

Päiväretki Ukselmapäälle. Pirunportilla oli vielä lunta paksuna kinoksena. Kuvaaja Hanna Ollikainen

man mukaisesti samoja jälkiä jokivartta pitkin. Yövyimme yhden yön Anterinmukalla, missä tietenkin lämmittimme saunan, ja toisen yön Ylemmän Kiertämäjärven autiotuvassa. Olipa ihanaa, että siellä oli tilaa levittää kampeemme kuivumaan, kun saavuimme retkemme pisimmän päivämatkan jälkeen väsyneinä ja märkinä tuvalle. Päivävaellus Hirvaspäiden ja Peuranampumapään yli oli kirjaimellisesti yksi retken huippusuoksia. Näkymät sekä länteen että itään Venäjän suuntaan olivat upeat, tunturinlakia oli näköpiirissä lukemattomia määriä, suosihan meitä kirkas sää ennen illalla alkanutta sadetta.

Mitä jäi mieleen?

Tämän lehden lukijalle lienee näitä turha luetella. Ihana Lapin luonto: tunturit, puhdas vesi pienissä ja isommissa puroissa, kivirakat, kelot, tunturikoivikot, lapinvuokot ja kukkivat variksenmarjat. Muorravaarakkan ruoktu, joka on tarjonnut suojaa kulkijoille yli 60 vuoden ajan ja majan rakentajien uskomaton urakka. Se tunnevyöry, kun paluumatkalla ylitimme Luton siltaa: Nytkö tämä on loppu? Ja toisaalta: me teimme sen!

Koko seurue pakollisessa kammikuvassa: Heikki Huolman, Aino Huolman, Reetta Rautio, Hanna Ollikainen, Mimmi Koukonen, Leena Heinonen ja Martti Heinonen. Kuvaaja Heikki Huolman

Kiitos ruoktun rakentajat, kiitos Mara, kun otit meidät mukaan ja kiitos koko mukava retkiseurue!

Muorravaarakkan ruoktun vieraskirjoissa on paljastettu useita romanttisia tarinoita - kosimisia yms. Kävisikö tämäkin sellaisesta? Vietin nimittäin helmihääpäiväni Muorravaarakalla! 30 vuoden takainen sulhanen oli samaan aikaan 1000 km päässä Imatralla. Juhlistimme retkiseurueen kanssa päivää kammissa syömällä rinkassa kantamaani suklaakakkua (450 g!). Sulhanen löysi kotoa samanlaisen sydämenmuotoisen kakun, kunhan olin ensin aamulla kiivennyt 200 metriä vaaran rinnettä ylöspäin saadakseni puheyhteyden. Muorravaarakka todistaa liiton kestävyyttä meillä tällä tavalla.

Teksti: Hanna Ollikainen

Muorravaarakkanruoktun tarina kirjaksi 2016

Imatran Lapinkävijät aikoo nostaa esiin yhdistyksen merkittävän roolin ***Muorravaarakkanruoktun*** syntytarinassa ja julkaista kammista painetun historiikin.

Muorravaarakkan historiatyöryhmä on noin vuoden ajan käynyt läpi yhdistyksen arkistoja, haastatellut rakentajia ja korjausmatkoille osallistuneita sekä myöhempiä ruoktun kävijöitä. Vieraskirjojakin on tutkittu ja valokuvia skannattu. Parhaillaan runsasta aineistoa järjestetään, valikoidaan ja muokataan. Jos joltain vielä löytyy kultakimpaleita Muorravaarakalta miltä tahansa vuosikymmeneltä (kuvia, uusia kertomuksia ym), otetaan niitä ilolla vastaan vielä alkuvuonna.

Työryhmä ahkeroi tavoitteenaan saada kirja painokuntoon vuoden 2016 aikana.

Kirjan ennakkomyynti alkaa, kun aikataulu ja kustannukset ovat täsmentyneet.

Mahdolliset aineistot ja tiedustelut Muorravaarakka – historiikkityöryhmälle osoitteeseen muorravaarakkanhistoria@gmail.com

ETELÄ-KARJALAN RETKIKOhteet JA REITIT VALTAKUNNALLISEEN KARTTAPALVELUUN

Retkikartta.fi

Retkikartta on on retkeilijöiden tuntema nettikarttapalvelu, josta löytyvät helposti kaikki Metsähallituksen ylläpitämät retkeilykohteet, kuten kansallispuistot ja muut luonnonsuojelualueet sekä valtion retkeilyalueet reitteineen, taikopaikkoineen ja muine palveluineen. Retkikartalla oli vuonna 2014 lähes 2 miljoona käyntikertaa. Suosion takaa paitsi kattava informaatio, se on myös käyttäjälle ilmainen. Retkikartasta on tehty myös mobiiliversio, joka toimii paikannustointoineen kaikissa mobiililaitteissa (online-yhteydessä). Retkikartta on pysyvä palvelu, jonka rahoittavat YM ja MMM.

Kuntien luontoliikuntapaikat Retkikartta.fi-karttapalveluun – myös Etelä-Karjalassa!

Retkikartta.fi on nyt avautunut myös kuntien ja virkistysalueyhdistysten luontoliikuntakohteille. Kuntien tulee tallentaa kaikki liikuntapaikat valtakunnalliseen Liikuntapaikkarekisteriin (Lipas), josta erikseen määrätty maastoliikuntapaikat tulevat näkyviin Retkikartta.fi -sivulla. Palvelussa julkaistavien kohde- ja reittitietojen tulee luonnollisesti olla oikeita ja ajan tasalla. Etelä-Karjalan virkistysalueäitiö on saanut hankerahoituksen maakunnan retkikohteiden tietojen päivitykseen Lipas-rekisterissä ja edelleen julkaisuun retkikartalla. Tallennustyö alkaa marras-joulukuussa talviretkikohteista ja hiihtoladuista, kaikki kohteet ja reitit näkyvät kartalla kesään 2016 mennessä. Työhön saadaan hankerahoitus EU:n maaseudun kehittämissohjelmasta, Kaakkois-Suomen ELY - keskus on hyväksynyt rahoitushakemuksen.

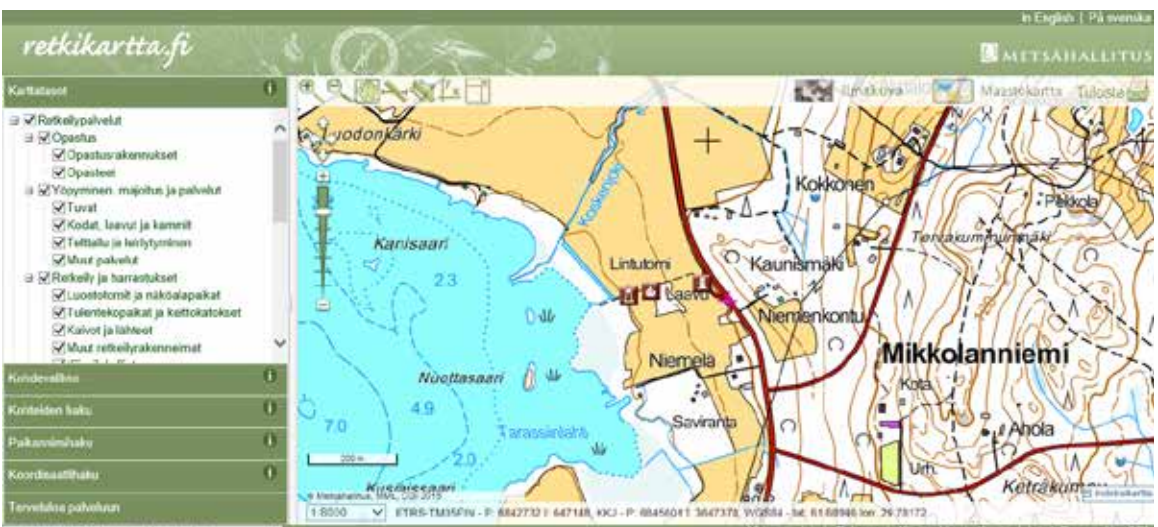
Luontoliikkuville parempi tieto kohteista

Retkikartta.fi -palvelu hyödynnetään Etelä-Karjalassa koko maakunnan tasolla parantamaan retkeilijöiden karttatilannetta. Parannusta aiempaan on helposti skaalautuva Maanmittauslaitoksen maastokartta-aineisto, jonka päällä valitut retkikohteiden symbolit näkyvät. Kohteen tietoihin pääsee kartalta suoraan symbolikuvaa klikkaamalla. Vaihtoehtona on myös ilmakuva, jonka avulla retkeä on mukava suunnitella tietokoneselaimella. Myös tulostustoiminto on helppo käyttää; käyttäjä voi valita tulostettavan alueen, mittakaavan ja kartan oheen tulevat tiedot. Maastossa tulosteet vastaavat painettua karttaa ja tukena paikannuksessa voi käyttää karttapalvelua mobiililaitteissa.

Tavoitteena retkikohteiden käytön lisääminen

Hankkeen tavoitteena on lisätä etelä - karjalaisten luonnossa liikkumista ja siten vaikuttaa väestön viihtyvyyteen ja hyvinvointiin. Aiemmillä hankkeilla toteutettujen ja kunnostettujen retkeilypalveluiden käyttö kasvaa, kun maakuntaportaalien retkikohdetietojen yhteydestä löytyy karttalinkki Retkikartalle. Kunnallisten retkikohteiden tullessa samaan valtakunnalliseen karttapalveluun tulevat eri maakuntien retkikohteet paremmin kaikkien retkeilijöiden saavutettavaksi – ehkäpä palvelu tulee lisäämään kotimaan luontomatkailua!

Lisätietoja toiminnanjohtaja Hanna Ollikainen, Etelä-Karjalan virkistysalueäitiö
puh. 040 823 5105 email. hanna.ollikainen@ekarjala.fi ja www.ekvas.fi

Tarassinlahden lintutorni Retkikartta.fi -palvelussa maastokartalla ja ilmakuvalla. Etelä-Karjalan kaikki kuntien ja virkistysalueäätiön retkikohteet näkyvät Retkikartalla kesään 2016 mennessä.

Retkivarusteiden hinnat

Sukset	5 €/vko	3 €/vkonloppu
Ahkio	10 €/vko	5 €/vkonloppu
Teltta/laavu	10 €/vko	5 €/vkonloppu
Rinkka	8 €/vko	5 €/vkonloppu
Keitin	3 €/vko	2 €/vkonloppu
Suksiboksi	10 €/vko	5 €/vkonloppu
Lumikengät	10 €/vko	5 €/vkonloppu 3 €/pvä
Luistimet	10 €/vko	5 €/vkonloppu 3 €/pvä

Tiedustelut: **Tuula Rahkonen** puh 0400 997 055

ERÄTAITO HARJOITUKSIA EKLU:N LEIRILLÄ

Etelä – Karjalan Liikunta ja Urheilu tarjosi Imatran Lapinkävijöille koululaisten eräleirin päiväohjelman järjestämistä kesäkuun alkupäivinä. Tarjous otettiin mielellään vastaan, koska edellisen kesän leiriltä oli tehtävärastien järjestäminen jäänyt mieliin mukavana kokemuksena.

Leiripäivän koittaessa runsas joukko ohjaajia ja avustajia odotteli leiriläisiä kanoottivajalla. Ravakan sadekuuron saattamana tulivat leiriläiset hiukan aikataulusta myöhässä, mutta eipä se menoa haitannut.

Puolet leiriläisistä ohjattiin pakuriteen maistelun jälkeen luontopolun kautta kodalle kokeilemaan tulentekoa ja veden keittämistä avotulella. Toinen puoli joukosta aloitti kuivaharjoittelemalla melontaa ennen kanoottihin nousemista. Kylmä, puuskainen tuuli ei juuri ehtinyt melojia haitata, kun he pujahdivat saaren suojasta Ukos-

kan tyynelle lammelle. Useimmille oli ensimmäinen melontakerta mahtavaa, mutta kuuluipa sieltä myöskin kommentti, että ”ei ikinä enää kanoottiin”! Leiripäivinä tutustuttiin myös jokamiehen oikeuksiin ja geokätköilyyn, taidettiinpa tunnistaa lintujakin. Suunnistus ja teltan pystytys sekä varustetieto kuuluivat ilman muuta eräleirin ohjelmaan.

Toivottavasti Lapinkävijäjoukkomme pystyi antamaan näille luonnosta ja retkeilystä jo kiinnostuneille nuorille lisää innostusta luontoharrastuksiin. Ainakin nuoret vaiuttivat tyytyväisiltä leirin antiin!

Arja Lifländer

Teltassa maisteltiin pakuriteetä luontoasioita kuunnellessa kuva: Arja Lifländer

Kuivaharjoittelua ennen melontaa kuva: Arja Lifländer

Ja sitten melomaan! Ohjaajana Erkki kuva: Virve Kinni

Teltta pystyyn Tuulan johdolla kuva: Martti Heinonen

YLLÄS LOKAKUUSSA – kerta ensimmäinen lokakuun aikaan Pohjoisen maisemissa, lapsenlasten kanssa

Sunnuntai – iltana 4.10 majoittauduimme Ylläs – Jumpuraan. Karhunkierros oli iltapäivällä loppuun patikoitu, ja hurautimme Ylläkselle saunaan ja jälkikasvua luoksemme odottelemaan.

Maanantaina, illnsuussa auto Ylläs – Jumpuran pihaan hurauttaa ja Verner 4 v (toinen kerta Lapissa), Vilja 2 v ja Venla 2 v saapuivat retkelleen ensimmäiselle Pohjolan maisemiin.

Mummo saanaan auton äänen kuuli ja mukulat vuorolaan saunotti ja matkan pölyistä suihkutti. Sitten sänky-paikat valittiin, pää tyyneen iltapalan jälkeen painettiin.

Aamutoimien jälkeen heti retkelle lähdettiin, isoa mäkeä, lumen kuuraamaa tunturia ihmettelemään. Äiti Maija kärryn vetäjäksi kytkettiin ja rinnettä nousemaan huoltotietä pitkin lähdettiin. Kuinkahan pitkälle jaksetaan? Oksat, varvut, kivet pakkasyön kuuraamat, tarkkaan tutkittiin. Verner löytyä lumihiiuetaletta monenlaista, jääpalaa erilaista, auringon kimalluksella kirkastettuna – kaunista Luojan luomaa, taidetta parhaimmillaan, ei kahta samanlaista! Vilja ja Venla eteenpäin reippaasti kiiruhtaa. Yllättävän korkealle viimein saavuttiin ja myös tunturin kuve hyväksi patikoida havaittiin. Vilja lumisessa kivikossa eteenpäin kiiruhtaa, reppu selässä askelten tahtiin heilahtaa. Mukava hetki odottaa, samalla huippua ihaillaan – eväshetki, sehän retkellä parasta on. Uni illalla silmään tahdo tulla ei, paljon on uutta ja erilaista, mutta viimein uni voiton vei!

Seuraava retki jo odottaa. Pakasaivolle auton nokka osoittaa. Siellä kallioiden keskellä kaukana alhaalla pyöreä järvi möllöttää ja aikuiset jotain siitä höpöttää. Sinne alas innolla kurkkaillaan ja jokaisella pienellä käsi aikuisen kädessä turvan varmistaa. Vernerä vielä mietityttää, "aarre" löytyä pitäisi? Maija – äidin kanssa, kävelysillan alta viimein geokätkö löydetään ja aarteet laatikosta

vaihdellaan, jee!

Kodassa vielä makkarat paistetaan ja paluumatkalla museokämppeään kurkataan. Vernerä museot kovasti kiinnostaa. Autoon taas ja Kuerlinkan maisemiin ajetaan, siellä polulla joen varrta patikoidaan ja maisemat ja kosket ihastellaan. Päivä taas jo iltaan saa, lapset nukkumaan ja äiti, mummo ja pappa uutta retkeä illalla kartasta tarkastaa.

Uusi päivä sarastaa, torstain retki pieniä odottaa. Äiti yksin tunturiin patikoimaan päästetään ja me loput Kahvikeitaan laavulle riennetään. Matkalla kiviä kerätään, kannetaan ja pois heitellään, luontoinfopöytä tarkkaan tutkitaan ja viimein laavulle saavutaan. Tulet laitellaan ja eväitä söpöiltä, mutta röyhkeiltä kuukkeleilta varjellaan. Papan juustoleivän, nuotion ritilältä, tulen loimusta kuukkeli nappaa vaan, taisi kova nälkä masussa kaiherata? Hyvin jaksavat pienet polkua takaisinpäin vaelttaa ja vielä tunturin juurella olevalla leikkikentällä mellastaa!

Viimeisen retkipäivän kysymys kuuluu: "Milloin nähdä saan, pitkospuut rautaiset?" Verner 4 odottaa, milloin niillä kävellä saa. Matkalla Kesänkijärven laavulle niistä jutellaan, hassulta asia kuulostaa, puutahan pitkospuut tähän asti olleet on. Laavulla Vilja ja Venla papan avuksi innolla puita puuvajalta kantelee, niistä vielä seuraavillekin riittänee! Pitkospuuta majalle päin kävellään ja siellä ne ovat, joelle päin mentäessä, pätjän rautaista pitkospuuta Verner kävellä saa! laiturilta vielä jäistä järveä ihaillaan. Verner 4 jälle kepin heittää haluaa – keppi liukuu pitkälle, pitkälle on ilme verraton, noin kauas sen heitin!

Mukavat muistot kaikille reissusta jäi!

Teksti: Nanna Hintsanen

Retki Kesänkijärven laavulle. Kuvassa vasemmalta Kauko ja Nanna Hintsanen, Maija Pakarinen. lapset vasemmalta Venla, Verner 4 ja Vilja Pakarinen. Kuva: Maija Pakarinen

VASTAVIRTAAN JA SUURIA KOSKIA

Herastuomari Frans Eira, kuudenkymmenen vuoden takaisten lapinmatkaajien tuttu, jäi vilkuttamaan rantaansa Enontekiön Peltovuomassa, kun läksimme koulutoverini opettaja Aimo Ahon kanssa melomaan vastavirtaan vanhaa vesireittiä Enontekiöltä Ivaloön. Reittiä olivat käyttäneet satakunta vuotta aikaisemmin kultamaille pyrkijät, vaikka heistäkin useimmat käyttivät Kittilän tai Sodankylän reittejä. Meitä houkutteli reitti, joka johti melkein Ivalonjoen latvavesille.

Peltovuomasta pääsi suurehkolle Pasmajärvelle ja sieltä Ylivoje pitkin vedenjakajalle, eikä Ivalonjokeen laskevalle Korsajärvelle ollut mahdollista pitkää taival. Taipaleeksi nimetään Lapissa matkaa, joka kuljetaan maitse vesistöstä toiseen. Meiltä meni kolme päivää tämän taipaleen kulkemiseen.

Kartta piti suurin piirtein paikkansa

Käyttämämme kartta, Suomen Taloudellinen 1:100 000, piti varsin hyvin paikkansa, vaikka jokien mutkittelua se ei pystynyt kuvailemaan. Useat pikku järvet oli nimetty, kuten Armojärvi, Armolompolo, Pahtajärvi ja Vietkajärvi ja purot niiden välillä suurin piirtein oikein kuvattu. Lop-pupuoella vedenjakajalla purojen koko tuotti meille pettymyksiä, ja saimme vetää kanoottiamme pitkin jänkäheinikkoa. Vietkajärven ylitettyämme tuli eteen tosi paikka, kun kanootti oli otettava hartioille ja kannettava Korsajärvelle.

Kanoottimme, vanerirakenteinen inkkari, taisi painaa 35 - 40 kiloa, joten muotkataipaleet sai taivaltaa nimensä mukaisesti useaan kertaan.

Vietkajärvestä Korsajärveen olisi kuulemma ollut vanha veneitten vetoa varten telattu vetotaival, mutta sellaista emme löytäneet, poropolkuja ja kalamiesten kulkuria sitäkin useampia.

Olimme liikkeellä heinäkuun alussa kevättulvan jälkeen.

Oli ollut lämmin kevät, ja sääskiä ja paarmoja riitti, oli varsinainen räkkäaika. Öisin oli vähän viileämpää, joten vaihdoinme yötyöhön.

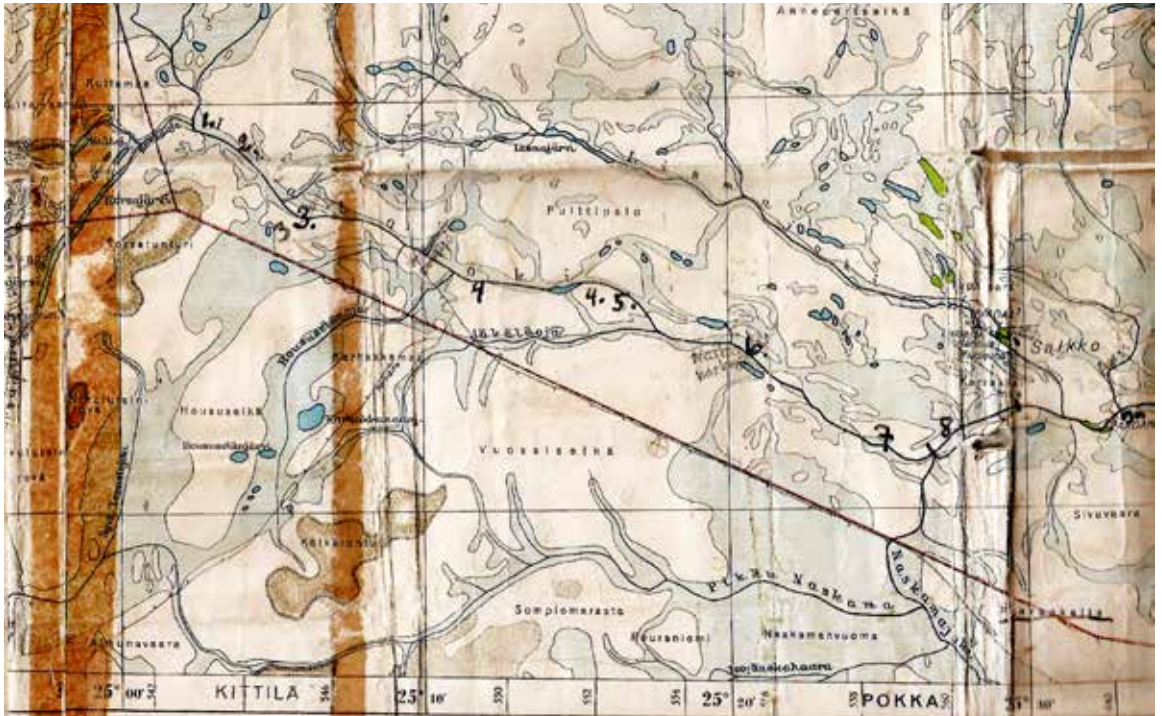
"Minä en syö kalaa"

Vedenjakajan seudulla törmäsimme toiseenkin ongelmaan. Hauenkutu oli ohi, ja kalat olivat nälkäisimmillään. Niinpä muutamana päivänä tuli innoissaan pyydettyä jopa seitsemän haukea, tosin melko pieniä, sopivia tikussa paistettaviksi. Tässä vaiheessa Aimo loihe lausumaan opettajakorkeakoulussa opitun parhaan virallisen ilmaisan mukaisesti: "Ja tiedoksesi sitten, että MINÄ EN SYÖ KALAA!" Istu ja pala! Olin muonalistaa laatiessani laskenut runsaan kalansaaliin varaan. Olihan siellä matkan varrella pienten poikkeamien päässä toki muutama Lapin talo, joista voisi kysellä muonatäydennystä. Näitä olivat Lisman kylä, Ivalo - Matin talo ja Kutturin talot. Ei siellä nälkään kuoltaisi. Lismaan oli Eiran Fransu kehottanut meitä muutenkin poikkeamaan. Lisman miehet olivat ikiajat kulkeneet joellaan ja voisivat nimetä, kukaties myös paikantaa kartalle Ivalonjoen keskiuoksun kosket. Niin muuten sitten tapahtuikin.

Korsajärvi oli todella upea paikka: Korsatunturi, kolmen Lapin suurpitäjän kulma, kohosi jyrkkänä suoraan järven vastarannalta Korsatuvalta katsoen. Järvi oli pitkä ja syvä rotkojärvi. Autiotupa oli vain kovin siivoton ja teetti paljon töitä ennen kuin pääsimme hyvin ansaitulle levolle.

Huilaamalla kohti Ivalojokea

Kanootin keinottelu alas järven rantaan oli ollut työlästä, ja yhtä työlästä oli myös Korsajoen alkua. Kultamaan joesta saatiin lisää vettä ja päästiin ensimmäistä kertaa matkan aikana oikein huilaamaan myötäiseen, ranta-penkoista pukittiin suuntaa ja vauhtia. Toivottiin vain,

että ei olisi virran poikki kaatuneita puita vastassa mutkan takana. Tässä vaiheessa viimein tuli mieleen meidän turvavarusteemme, jotka olivat kaksi istuintyynyä ja varamela. Niin siihen aikaan.

Sitten olimmekin oikealla Ivalojoella, Haarajoki, Kattilakoski ja Veturikoski laskettiin alas ilman kummelluksia. Aika pieniä koskia ne olivatkin, mutta opettivat sen verran, että vanerisen kanootin kanssa ei kannata halailia kivien kanssa. Kahtakin pientä reikää saimme paikata asentopaikassamme, eikä paikkatarpeeksi ollut kuin laastaria.

Kattilakosken alasuvanto oli hieno kalapaikka, saimme sieltä Punasilmä - Jackilla kunnon harrin ja taimenen. Aimokin suostui syömään niistä tehtyä tauraa, keitto-kalaa.

Hyvät unet raanun alla

Seuraavana päivänä laskimme lukuisia koskia, Ivalolompolonnivoista lähtien useita samanlaisia sekä oikeat Naskamankosket ja niiden alapuolella Kovakorvan niivat, kiusallisen matalat ja teräväkiviset.

Että mistäkös me ne kosket osasimme nimetä. Emme osanneetkaan, mutta seuraavana päivänä poikkesimme joelta Lisman kylään, jossa oltiin keskiyölläkin valveilla. Poromiehet olivat juuri tulleet vasanmerkinnästä Sallivaaran aidalta, ja koko kylä oli kuulemassa vasotuksen uutisia. Pääsimme nukkumaan pehmeille loitotaljoille Antti Näkkäljärven talon lattialle. Toipa emäntä meille peitteiksi oikeat raanutkin.

Seuraavana päivänä miesten herättyä pääsimme katselemaan karttojamme, ja Lisman miehet joukolla paikansivat niihin Ivalojoen keskijuoksun kosket. Sanoivat kylä monesti, että "ei se nyt ihan noin mene", tarkoittaen joen juoksua ja sivujokia.

Saunomisen aikana talon kätevä emäntä tekaisi minulle komean nahkapussin, joka riippuu vieläkin mökkimme seinällä.

Ukkonen kävi kuin lhantalassa

Säässä tapahtui täydellinen muutos. Etelän puolelta alkoi nousta mahtava, musta pilvirintama, ja helteet jäivät taakse. Ukkonen kävi kuin -44 lhantalassa, kuten muuan poromies kuvaili sitä jyrinää ja jyskettä. Niinpä meidän seuraavakin yömmä kului samoilla taljoilla. Lähdimme varhain aamulla ja kyselimme yöpymisemme hintaa. Isäntä totesi, että "eipä ole ollut tapana yöpymisestä

mitään". Muonaa ostimme, sellaiseen oli kulkumiesten tarpeiksi varauduttukin.

Lismasta Ivalon - Mattiin olivat kosket vielä ihan sieviä kulkea, mutta niitä kertyi kymmenen sille päivälle. Ivalon - Matissa nukuimme talon saunassa kun isäntäväkiään ei ollut paikalla, lapsia ja lapsenlikka vain.

Kas, onko vieraita tullut?

Ivalon - Matin jälkeen kosket kovenivat, ja me uitimme kanoottia narussa melkein kaikissa. 13 eri nimistä koskea kertyi ennen hyvälaskuisia Hirvinivoja, joita oli taas mukava meloskella.

Mutta kovasti märkiä olimme, koska miltei kahden päivän ajan oli taivaalta tullut vettä. Alkoipa tuntua, että joessakin oli lisää vauhtia. Kutturassa raahauduimme suurimman talon pirttiin ja nukahdimme lattialle. Aamulla emäntä sanoi: "Kas, onko vieraita tullut? Huomenna teille."

Isännänkin ilmaantuessa aloimme hieroa kauppaa: "Käviskös se jotenkin, että joen tunteva Johan Antti Magga ottaisi meidät veneeseen ja laskisi alas suurkosket johonkin Ison Palsin tasalle ja pantaisiin kanootti vaikka narussa perään?" Siihen Johan Antti: "Mahtuu se teidän lastunen minun veneeseenikin." Ne olivatkin tosi veneitä, ne Kutturan miesten veneet. Yhden kerran, kauppojen synnyttyä, jyräitimme kunnolla kivellekkin, taisi olla Saarnakönkään alisia koskia ennen Kultalaa. Ja pitiähän ne käydä katsomassa, Saarnastuoli-kivi ja Kultalan rakennukset. Olivat siihen aikaan melko huonossa kunnossa, lämmityskiellossa.

Ei koskeen lastusella!

Seuraavan yön vietimme yhdessä venemiehemme kanssa asennolla kantotulilla. Johan Antilla oli eväänä tosi hyvää kuivalihaa, jota vuoleskelimme. Erotessamme seuraavana aamuna Johan Antti kielsi meitä yrittämästä koskenlaskua "lastusellamme", mutta pitiähän meidän yrittää, ja Toloskoskella meinasikin käydä huonosti.

Viimeiset kilometrit vihasessa koillisen puoleisessa vastatulessa, laakeassa suojattomassa laaksossa, vesisaateissa, olivat todella pitkiä. Onneksi Kukkolan miniä oli varannut meille oikein sisämajoituksen, joten pääsimme sisään lämpimään ja pullakahville.

Näin melottiin 60 vuotta sitten

E--o

OLLINMAJALLA HIIHDETTIIN TAAS

Lumettoman talven jälkeen Ollinmajalla päästiin taas hiihtämään. Hiihtäjät olivat iloisia, mutta niillä olivat talkoolaisetkin. Koko kauden aikana ei ollut mitään vaikeuksia saada majalle tarvittavaa henkilökuntaa.

Maja avattiin tammikuun 15 päivänä ja suljettiin maaliskuun 15 päivänä. Kaikki perinteiset tapahtumat, Ollinmajahiihto, Majahiihto, Erähiihto, laskiaistapahtuma, kuutamohiihto ja mitä niitä onkaan, hoidettiin suunnitelmien mukaan. Kuutamohiihto tosin meni niin, että ihan omalla porukalla paistettiin ja syötiin lettuja. Ei sinne ketään tullut vesisateessa hiihtämällä. Koululaiset hiihtivät Erähiihdon perjantaina 20.2, ja silloin piisasi viilskettä. Se on monen talkoolaisen mielestä kauden paras päivä olla töissä. Toinen suosittu ajankohta on sitten seuraavan viikonloppu Erähiihto.

Majan kirjaan kirjoitettiin hiihtokauden aikana 2479 nimeä ja ulkoviikkoon yli 1000. Näin ollen voi laskeksella, että Ollinmajan mäellä kävi kauden aikana noin 5000 hiihtäjää, kaikkiaan eivät syystä tai toisesta nimeään kirjoita. Se on hyvä kiitos jälleen myös ladun tekijöille ja kunnossapitäjille. Työ ei ole ollut turhaa. Lukumääriin kun voi vielä laskea jonkin verran hiihtäjiä, jotka eivät kapua majan mäelle, vaan hiihtelevät peltojen reunoja tasaisemmassa maastossa.

Muumi-hiihtokoulu jäi viime talvena pitämättä. Sen sijaan niin lapsia kuin muumejakin on mäellä näkynyt ihan entiseen malliin. Nuoret äidit, Maija Pakarinen ja Terhi Niiranen suorittivat Muumien retkeilykoulunohjaajakurssin ja aloittivat toimintaa Ollinmajan maastossa. Kesän aikana merkittiin majan pihasta sinisillä pupumerkeillä pieni reitti, jota uskaltaa omatoimisestikin lähteä lasten kanssa kulkemaan. Lapsia oli runsaasti myös Imatran seurakunnan lapsityön retkipäivänä kesäkuussa.

Imatran Puutarhan ystävät askartelivat heinäkuussa Niksibetonitöitä ja marraskuussa joulukortteja. Siinä on taitavaa porukkaa, mukana muiden muassa Louhelaisen Lahja ja Malisen Raiili, tuttuja Ollinmajan hoitajia aikaisemmilta vuosilta.

Viime syksynä jäätynyt vesipumppu saatiin kuntoon vasta heinäkuussa. Pumppu jätti sen verran epävarman tunteen, että nyt on entistä tärkeämpi sulkea pumpusta

virta aina majalta lähtiessä.

Kesän aikana majan piha-alue laajeni vielä ja syksyllä parkkipaikka ja uuden tulipaikan pohja saivat viimeistellyn sorakerroksen. Tulipaikan rakentaminen on edessä ensi vuonna ja kotilaavun vähän myöhemmin.

Talkoolaisten kevätkahvit jäi keväällä tarjoamatta. Tie oli aikaisempien vuosien tapaan pitkään kelirikossa, ja kaupunki lupasi kunnostaa sen. Kunnostaminen meni lopukesään, mutta nyt se onkin hieno. Saattaa olla, että ensi keväänä ei kelirikkoa olekaan. Sen verran huonoakin tietä pitkin kuitenkin ajettiin, että useampia puunkaato- ja pilkkomistalkoita on pidetty, ja talven ja parin seuraavankin polttopuut on tehty kuivumaan.

Kutsun kaikki viime hiihtokaudella majalla töissä olleet kahville tammikuun 7 päivänä kello 16. Toki kutsun myöhemmin uudelleen, mutta tässä on jo alustava kutsu. Latukirkkoon kokoonnumme tammikuun 17 päivänä kello 15. Sinne olette kunnostaa. Jokaisen talkoolaisen tervetulleita. Kirkkokahvithan sielläkin tarjotaan.

Tällaista kuuluu Ollinmajalle. Nyt odotellaan talvea ja hyviä hiihtokelejä.

Tervetuloa niin vanhat kuin uudetkin talkoolaiset. Kun majaa pidetään auki talkoovoimin, siitä saa rahaa sen verran, että maja yleensä pysyy paikallaan ja sitä voidaan jopa hieman kunnostaa. Jokaisen talkoolaisen työllä on suuri merkitys imatralaisten hiihtoharrastuksen ylläpitämiseen.

Loppuun vielä Tolvasen Leon Ollinmajalle kirjoitettu runo:

Ollinmaja odottaa
ylhäältä lunta,
kaupungilta latuja,
lapinkävijöiltä talkoohenkeä,
kaikilta imatralaisilta hiihtohaluja.

**Vuoroja saa jo varata!
Tuula Rahkonen**

Kuva: Arja Lifländer

LEO TOLVANEN 1927-2014

Leon muistokirjoitus piti olla jo viime vuoden lehdessä, mutta jostain syystä se jäi pois. Olisi todella väärin, jos tätä kirjoitusta ei olisi Lapinkävijä-lehdessä, niin tärkeä tämä lehti oli Leolle. Hän oli tiedotustoimikunnassa vuosina 1991-1997, mutta sitä ennen ja myös ihan viime vuosiin asti hän kirjoitti lehteen juttuja. Leo oli ahkera yleisönosastokirjoittaja ja hänen runojaankin on julkaistu monissa sanoma- ja aikakauslehdessä. Leo oli paikallisen kirjoittajayhdistyksen Paltan aktiivijäsen ja toimi myös puheenjohtajana.

Lapinkävijöissä Leo teki pitkän työpäivän. Tiedotustoimikunnan lisäksi Leo kuului Ollinmajatoimikuntaan ja olivat Anja-vaimonsa kanssa majanhoitajina vuosina 1993-1998. Moni hiihtäjä muistelee vieläkin, että siihen aikaan majalla oli itse paistetut munkit.

Majan kattoon on ripustettu Leon ja Anjan hiihtoanorakit, joista löytyy lähes kaikki Erähihdon hihamerkit. Eikä niitä merkkejä ole ostettu ihan muuten vaan, vaan kaikki hiihdot on myös hiihdetty, samoin kuin monen monituiset Maakaasuhihdot.

Leo oli pitkän linjan urheilumies ja yhdistysaktiivi. Nuorena hän hiihti kilpaa ja ahkeroi seuratoiminnassa. Hänelle tärkeitä yhdistyksiä olivat Vuoksenniskan Ryhti, Imatran Voima ja TUL:n piiri. Leo ansaitsi elämänsä aikana ison laatikollisen mitaleja ja useita mapillisia kunniakirjoja monelta eri alueelta. Ne ovat kotona hyvässä tallessa.

Kesäaikaan Leo ja Anja soutivat. He sattuivat erään keran Joensuuhun katsomaan Karelia-soutua, josta lähti vene mukaan Imatralle. Sen jälkeen pariskunta soui

kahdestaan 10 kertaa Sulkavan-soudun, kuusi tai seitsemän kertaa Norppa-soudun ja vielä muutaman kerran Oravi-soudun. Soutuihin he harjoittelivat retkeilemällä pitkin poikin Saimaata. Kesäisin pariskunnan harrastuksiin kuului myös marjastus. Kun he 30-vuotisen avioliittonsa alussa rakensivat talon, he maksoivat sen marjoilla.

Anja-vaimo jäi ikävöimään Leoa ja yhteisiä retkiä. Kauniina kiitoksena vaimolleen Leo on kirjoittanut runon:

Yhdessä elämän taistot
kera rakkaan ystävän.
On kuljettu monet vuodet
käsi kädessä, rinnakkain.

Muita runoja on eri puolilla tätä lehteä.

Leon muistoa kunnoittaen
Tuula Rakkonen

HEIKKI RATAVA 1948-2015

Ratavan Heikki oli Kotkan poikia, mutta elämä kuljetti aina Saudi-Arabiaan asti, missä Heikki oli vesivomalan rakennustöissä vuosina 1978-1981. Pian Suomeen tulon jälkeen Heikki ja Kaarina avioituivat ja Turun keikan jälkeen asettuivat Imatralle.

Kaarina johdatti Heikin retkeilyyn pariin. Lapsuusvuosina Heikin metsäkokemukset olivat olleet lähinnä sitä, että poikaporukassa mentiin lähimetsään tupakalle. Lapsuuden perhe oli matkustellut paljon. VR-läinen isä sai perheelle halvat junaliput, joiden turvin kierrettiin ympäri Suomea tapaamassa toisia evakkoperheitä.

Heikki innostui retkeilystä kovasti, mutta ei hän mikään innokas hiihtäjä ollut. Lapinkävijöiden lisäksi Ratavat liittyivät Tunturilatun ja kävivät useilla vaelluksilla sekä kevät- ja syyspäivillä. Usein matkakumppaneina olivat Eero Melto ja Eila Holtari. Retkiystäviä kertyi ympäri Suomen ja Susikyry, Susi-Kiisa ja Susi-Talas ja tulivat tutuiksi paikoiksi.

Myös Lapinkävijöiden majat, Ylläs-Jumpura, Saarihely ja Kiilomaja tulivat tutuiksi, koska Ratavat toimivat majanhoitajina vuosina 2000-2001. Heikki kuului johtokuntaan vuonna 1986 sekä 1999-2003 ja retkitoimikuntaan vuosina 2000-2001.

Tanssi oli Heikille ja Kaarinalle myös mieluinen harrastus, ja myöhemminkin, kun Heikin puhetaito huononi, tanssiminen jatkui. Välillä kotonakin pistettiin matot syrjään ja ryhdyttiin tanssimaan masurkkua.

Sitä mukaa kun Heikin muistisairaus eteni, hänen kulkemisensa lisääntyi. Kulkemisella ei ollut enää mitään päämäärää ja kotiosoittekin oli usein hukassa. Tämän vuoden lokakuussa tuli keuhkokuume ja Heikin 66 vuotinen elämä päättyi.

Me lapinkävijät muistamme Heikin iloisena ja myhäilevänä retkikaverina ja toivottamme hyviä retkiä siellä jossain. Kaarina jäi retkeilemään yksin. Vaatii ison askeleen tulla yksin porukkaan, jossa on aikaisemmin ollut kumppanin kanssa. Tervetuloa Kaarina mukaan, Lapinkävijöiden retkiporukassa on aina paikka sinulle.

Tuula Rakkonen

LAPINMAJOJEN KUULUMISET

Lapinmajojen käyttöasteet vuonna 2015 ovat Saarihely 58 %, Ylläs - Jumpura 42 % ja Oulalatu 44 %.

Vuoden 2016 arvannon jälkeen vapaita majaviikkoja on vielä tammi- ja helmi- sekä toukokuussa.

Vapaaksi jääneet viikot ovat kaikkien vähintään 1 vuoden jäsenenä olleiden varattavissa.

Majalla kävijöitä pyydetään lukemaan majakohtaiset ohjeet ja toimimaan niiden mukaan.

Myös koneiden ja laitteiden käyttöohjeet on syytä lukea.

Lapinmajojen hinnat ovat vuosittain jaettavassa Lapinkävijä lehdessä.

Lapinmajojen tehtävien hoitamisen jätän tämän vuoden lopussa. Kiitän kaikkia majoilla kävijöitä. On ollut mielenkiintoista hoitaa tätä tehtävää Teidän kanssanne.

Toivottavasti jäsenistö käyttää vielä useammin näitä meidän yhteisiä majojamme.

Sirkka Ruokolainen
majanhoitaja

Imatran Lapinkävijät ry Lapinmajojen arvontasäännöt:

1. Arvontaan voi osallistua vain yhdistyksen ykkösjäsen, kun on ollut jäsenenä yhden vuoden ja maksanut jäsenmaksun. Majaviikon varanneen jäsenen on oltava majaviikolla mukana. Majan luovuttamisesta toisen käyttöön langetetaan varaajalle ja majalla majoittuville kolmen vuoden käyttöoikeuskarenssi.
2. Jokainen viikko on majakohtaisesti oma arvontansa. Majaa kohti voi osallistua kolmen eri viikon arvontaan. Voiton osuessa kohdalle jää pois lopuista majaviikkojen arvunnoista. Ensin arvotaan viikko, jolle on eniten hakijoita ja jossa on mukana kaikki majat. Seuraavana viikko, jolle on toiseksi eniten hakijoita ja jossa on mukana kaikki majat ja niin edelleen.
3. Karenssi vuosi (kaksi arvontakautta) tulee voimaan, jos on käyttänyt aikatariffiviikon 1 tai 2.
4. Arvannon jälkeen vapaiksi jääneet viikot ovat kaikkien vähintään 1 vuoden jäsenenä olleiden varattavissa.
5. Vapaaviikon ja rahapalkkion ansainneet voivat varata vapaita viikkoja arvannon jälkeen luokista 3 ja 4. Jos 1 tai 2 luokan viikko jää käyttämättä, voidaan myös niitä antaa vapaaviikon ansainneen käyttöön. Tällöin majaviikosta peritään 100 €. Varauksen näissä tapauksissa voi tehdä aikaisintaan kaksi viikkoa ennen majoittumista.
6. Majaviikkoa tammi – toukokuun väliseltä ajalta hakevan jäsenen nimi arvontaa varten on toimitettava lapinmajojen hoitajalle syyskuun loppuun mennessä ja kesä – joulukuun viikkoja hakevan huhtikuun loppuun mennessä.
7. Varausmaksu ja loppuerä suoritetaan lapinmajojen hoitajan lähettämien pankkisiirtolomakkeiden mukaisesti.
8. Majavarauksen peruutustapauksessa, jos se tapahtuu myöhemmin kuin 14 vrk ennen varausviikon alkua varausmaksua ei palauteta. Varausmaksu palautetaan vain vakavan ja ylivoimaisen esteen vuoksi, tai sairaustapauksissa lääkärintodistusta vastaan.
9. Johtokuntaan ja / tai toimikuntaan tai muuhun toimeen valittu henkilö saa osallistua kyseisenä vuonna halutessaan lomaviikon arvontaan yhteensä kolmella lisäarvalla, joita voi käyttää joko kevät - tai syysarvonnassa.
10. Mahdolliset epäselvyydet sääntöjen tulkinnoissa ratkaisee lapinmajatoimikunta. Arvonnat suorittaa lapinmajatoimikunta.

LAPINMAJOJEN HINNAT 2016

Hinnat Saarihelyssä, Ylläs – Jumpurassa ja Outaladussa

Aikatariffi 1 470 € / viikot 13 – 16, 37 ja 38 (varausmaksu 50 €)

Aikatariffi 2 370 € / viikot 8 – 12, 17, 36, 39, 52 (varausmaksu 50 €)

Aikatariffi 3 270 € / viikot 1 – 7, 18, 19, 25, 26, 29 – 35, 40, 46 – 51 (varausmaksu 50 €)

Aikatariffi 4 140 € / viikot 20 – 24, 27, 28, 41 – 45 (varausmaksu 30 €)

Tilapäiseen majoittumiseen on mahdollisuus, jos maja (majat) on vapaa!

Tällöin veloitetaan majamaksuna 25 € / henkilö / vuorokausi.

Imatran Polkuretkellä 23.11.1958.

VUOSIKOKOUS 2015

Imatran Lapinkävijät ry:n sääntömääräinen syyskokous pidettiin keskiviikkona 11.11 2015 klo 18.30 alkaen Imatran seurakunnan Olavinkulmassa, Olavinkatu 13, 55100 Imatra.

Läsnä oli 31 yhdistyksen jäsentä sekä Kymi – Vuoksi – latualueen yhdyshenkilö Henri Kekkonen.

Yhdistyksen puheenjohtaja Martti Heinonen avasi kokouksen ja toivotti osallistujat tervetulleiksi.

Vietettiin hiljainen hetki kunnioittaen Heikki Ratavan muistoa.

Henri Kekkonen toi kokoukselle latualueen terveiset.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Unto Joonas ja sihteeriksi Maija Pakarinen.

Pöytäkirjantarkastajiksi ja äänenlaskijoiksi valittiin Maija Pitkänen ja Sisko Koho.

Kokouksen esityslista hyväksyttiin esitetystä muodosta.

Yhdistyksen yleinen ja toimikuntien toimintasuunnitelmat hyväksyttiin seuraavin muutoksin: Yleiseen toimintasuunnitelmaan lisättiin Kymi – Vuoksen latualueen leiripäivät Imatralla 05 – 07.08.2016.

Melontatoimikunnan esitys toimijoiden palkitsemisjärjestelmä aktiivisuuspistein poistettiin. Jätetään johtokunnalle mietittäväksi kaikkia toimikuntia koskeva palkitsemisjärjestelmä, jossa tulee ottaa huomioon laillisuus.

Päätettiin säilyttää toimihenkilöille maksettavat kulukorvaukset ja palkkiot muuten ennallaan, mutta poistetaan puhelinkulukorvaus. Tarvittaessa johtokunta päättää puhelinkulukorvausten maksamisesta.

Johtokunnan esityksen mukaan jäsenmaksut päätettiin pitää ennallaan, sidottuna Suomen Latuun

Yhdistyksen varainhoitaja Pekka Sarkanen esitteli talousarvion vuodelle 2016. Talousarviossa havaittiin puutteita. Korjattu talousarvioesitys käsitellään uudessa kokouksessa.

Valitaan yhdistykselle puheenjohtaja vuosille 2016 – 2017. Ehdokkaita puheenjohtajaksi ei ollut.

Nimettiin yhdistykselle kaksi uutta kunniajäsentä: Martti Heinonen ja Juha Vainikka.

Tämän jälkeen kokous keskeytettiin. Uusi kokous kutsutaan koolle, kun puheenjohtajaehdokka löytyy.

Käsittlemättä jäivät talousarvion vahvistaminen, toimikuntien lukumäärä ja henkilövalinnat.

Mikäli nämä asiat eivät ehdi Lapinkävijä – lehteen, niistä ilmoitetaan jäsenistölle Uutisvuoksessa, yhdistyksen nettisivuilla ja kevättiedotteessa.

OSOITEMUISTIO 2015

Puheenjohtaja

Martti Heinonen
gsm 0400 754 102
heinonen.martti@gmail.com

Sihteeri

Ritva Pesonen
gsm 040 757 9701
ritu.pesonen@pp.inet.fi

Varainhoitaja

Melontatoimikunta
Pekka Sarkanen
gsm 040 747 2009
pekka.sarkanen@pp.inet.fi

Jäsensihiteeri

nettisivujen hoitaja
Jukka Kirjonen
gsm 0400 678 999
jukka.kirjonen@pp.inet.fi

Tiedotustoimikunta

Arja Lifländer
gsm 040 845 3824
aliflander@gmail.com

Retkitoimikunta

Hannu Siira
gsm 040 556 5259
hannu.siira@pp1.inet.fi

Kanoottivajanhoitaja

Melontatoimikunta hoitaa
vajan toistaiseksi.
gsm 040 532 2077 melontakaudella

Pyöräilytoimikunta

Maija – Liisa Pitkänen
gsm 0400 650 720
maija-liisa.pitkanen@pp.inet.fi

Lapinmajojen hoitaja

Emäntätoimikunta
Sirikka Ruokolainen
gsm 050 326 5587
ruokolainen.sirikka@elisanet.fi

Ollinmajan hoitaja

Ollinmajatoimikunta
Retkivarusteiden hoitaja
Tuula Rahkonen
gsm 0400 997 055
jahvapahva@gmail.com
gsm 040 532 2077 hiihtokaudella

Imatran Lapinkävijät netissä:

<http://Yhdistykset.etela-karjala.fi/imlapink/>

Tietoa myös Suomen Ladun kautta:
www.suomenlatu.fi

Suomen Latu

Radiokatu 20
00240 Helsinki
puh vaihde 044 722 6300

IMATRAN LAPINKÄVIJÄT RY:N TOIMINTASUUNNITELMAT VUODELLE 2016

YLEINEN TOIMINTASUUNNITELMA

Yhdistys täyttää 65 vuotta.
Suomen Ladun kevätpäivät ja - liittokokous
23.4. - 24.4.2016 Kisakallio, Lohja
Suomen Ladun syyspäivät ja - liittokokous
22.10. - 23.10.2016 Sokos Hotel Tahko, Nilsinä
Osallistutaan Suomen Ladun järjestämille kursseille
.Osallistutaan EKLU:n järjestämille kursseille.
Latualueiden kokoukset ja koulutustilaisuudet.
Latualueen leiripäivät Hakalassa 5 -7.8.2016
Järjestetään eri teemoilla iltatilaisuuksia.
Osallistutaan paikallisiin ja lähiympäristön liikuntata-
pahtumiin.
Osallistutaan Vapepan toimintaan.
Osallistutaan Pyhät Polut Ry:n vaelluksiin
Yhdistyksen jäsenmäärä 2015 937 henkilöä

RETKITOIMIKUNTA

Päiväretket:

Päiväretkiä järjestetään kevät ja syyskaudella 1-2-ker-
taaa kuukaudessa.
Retkikutsut julkaistaan Uutisvuoksen seurapalstalla,
yhdistyksen nettisivulla ja facebookissa.

Eräretket:

Järjestetään viikonlopun ja viikon mittaisia erä- ja
päiväreppuretkiä lähialueelle ja pohjoiseen keväällä ja
syksyllä.

Tapahtumat:

Toukokuu 2016 Kevättapahtuma kanoottivajoilla.
Lokakuu 2016 Kaikenikäisten ja kaikenkuntoisten syys-
tapahtuma Ollinmajalla.
Lokakuu 2016 Koko perheen perinteinen kuutamoretki
Lammassaaren, jossa omat patikkareitit aikuisille ja
lapsille. Kahvitarjoilu ja makkarapaistotulet.

Muu toiminta:

Osallistutaan perhetapahtumien järjestelyihin yhdessä
toisten toimikuntien kanssa.
Kehitetään retkeilyyn liittyvää yhteistyötä Saimaan
Ladun kanssa.
Retkeilyvälineiden huolto ja vuokrauksen järjestely
jäsenille.

JUNIORITOIMIKUNTA

Muumien hiihtokoulu hyvän lumen aikaan (Maija Paka-
rinen, Terhi Niiranen)
Muumien retkeilykoulu perheille keväällä ja syksyllä
(Maija Pakarinen, Terhi Niiranen, Titta Tonder)
Perhemelontoja kysynnän mukaan (Martti Heinonen ja
Pekka Sarkanen)
Vaellus nuorille (Turo Mustakallio)
Mahdollisia muita retkiä ja/tai tapahtumia
Yhteistyötä muiden toimikuntien kanssa
Uusien lapsiperhejäsenten rekrytointi yhdistykselle
Uusien ohjaajien etsintä ja koulutus

LAPINMAJATOIMIKUNTA

Hoitaa majaviikkojen vuokraustoiminnan jäsenille.

Suorittaa majaviikkojen arvonnat touko- ja lokakuussa.
Valvoo yhdistyksen omistamien osakkeiden kuntoa ja
kartoittaa korjaustarpeet.

OLLINMAJATOIMIKUNTA

Ollinmajaa pidetään auki talkoovoimin hiihtokauden
ajan.

Järjestetään tilaisuuksia:

- 7.1. Talkoolaisten ilta
- 17.1. Latukirkko
- 7.2. Laskiaistapahtuma
- 13 - 14.2. Majahiihto
- 22.2. Kuutamohiihto
- 27 - 28.2. Erähiihto
- 5 - 6.3. Ollinmajahiihto

Peltosen suksi- ja voide-esittely

Osallistutaan aputyövoimana mahdollisiin muihin
Ollinmajalla järjestettäviin tapahtumiin.

Uusitaan majan ja ulkorakennuksen lukitus
Pintakäsitellään (maalataan) maja ja grillikatos
Rakennetaan piha-alueelle uusi tulipaikka

PYÖRÄILYTOIMIKUNTA

Pyöräilykausi alkaa 2. toukokuuta, jolloin on ensim-
mäinen maanantain iltapyöräily. Maanantaipyöräilyt
kestävät n 2-3 tuntia.

Pyöräilyviikolla 9 -15.5 toteutetaan perinteinen Kallen
polkaisu. Lisäksi osallistutaan mahdollisten yhteistyö-
kumppaneiden järjestämiin pyöräilyviikon tapahtu-
miin.

Kehitetään edelleen pyöräretkien ohjelmaa niin, että
tutustutaan reittien erityiskohteisiin ja kerrotaan niihin
liittyviä mahdollisia historiatietoja ja tarinoita.

Järjestetään sunnuntaipyöräilyä 1 - 2 kertaa kuukau-
dessa. Retket kestävät noin 7 tuntia.

Sunnuntaipyöräily Äitsaarelle toteutetaan Äitsaari -
päivänä.

Jäppilänniemen taidetie avattaneen Eino Leinin
päivänä 6.7, jolloin myös pyöräilijät tutustuvat taidetien
teoksiin.

Museotien pyöräily poljetaan museotiepäivänä 14.8.
Pyöräilykausi päättyy syyskuussa.

Edellisten lisäksi on suunnittelussa:
Päiväpyöräily Imatra - Ahola Joutseno seudulla niin,
että retki päättyy saunomiseen Hinkanrannan saunas-
sa.

Iltapyöräilyä toteutetaan myös heinäkuussa joka viikko

ja jatketaan pyöräilykautta syyskuun loppuun.

Järjestetään halukkuuden mukaan pyöräretki Svetogorskiin, Jääskeen ja Antreaan. Retki edellyttää osallistujilta omaa viisumia.

Tarkempi ohjelma ilmestyy ennen pyöräilykauden alkua.

MELONTATOIMIKUNTA

Yleistä

Melontatoimikunta järjestää monenlaista ohjattua melontaa touko - lokakuun välisenä aikana: Viikottaiset Ukoskan kanoottivajoilta lähtevät iltamelontaretket melotaan keskiviikkoisin. Aloittelijoille annetaan melontaopetusta. Retken aikana rantaudutaan eväitä nauttimaan, makkaroita tai räiskäleitä paistamaan. Uutuutena ovat maanantaisin melottavat, noin parin tunnin iltamelonnat ilman rantautumista jo melontaa osaaville. Melonnan aikana erityisen kovaa kuntomelontaa haluavat voivat tarvittaessa irrottautua joukosta, mikäli vetäjä löytyy.

Kaikille melonnoille ja retkille on säävaraus, jonka retken vetäjät päättävät viimeistään rannassa. Vesillä pyritään olemaan tasan klo 18.00. Kanoottivajalla on vuokrattavana kanootteja oheisarustein sekä vuokrattavissa kanoottipaikkoja jäsenten omille kanooteille.

Kalusto

Melonta on voimakkaasti lisääntyvä harrastus. Keskikessä ja tapahtumissa kalustosta on pulaa. Hankitaan 2kpl uusia muovikajakkeja varusteineen erityisesti koululaisten, TYKY - ja EKLUn sekä muiden tapahtumien käyttöön. Vanhat lasikuitukaksikot säästetään jo melontaa enemmän harrastaneille. Olemassa olevaa kalustoa huolletaan tarvittaessa omin voimin tai ammattilaisella.

Tilat

Ukonniemen Kalarannantien kanoottivajat palvelevat tulevana kautena hyvin tarpeitamme. Melontalaituri on uusittu onnistuneesti. Maisemoitu asfalttitie ja parkkipaikka valmistuivat 2013. Asfalttipäällysteistä rantapolkua pääsee Ukonniemen retkeilymajan yleisiin WC-tiloihin. Vuokrasopimus on tehty vuoteen 2050 loppuun saakka (Imatran kaupunki).

Kilpailut ja Suomi meloo - kanoottiviesti

Osallistumme Suomi meloo – kanoottiviestiin, Erämelonnan SM-kilpailuihin ja muihin vastaaviin tapahtumiin. Suomi meloo -tapahtumaan yhdistys maksaa joukkueosallistumismaksun.

Retket

Järjestämme erilaisia päiväretkiä säävarauksella, lähtö pääasiassa kanoottivajoilta meloen kauemmaksi kuin iltamelonnoissa. Retken johtaja ottaa ilmoitukset vastaan ja hoitaa retken peruutuksen tai siirron. Retkiä ovat mm. Hiirenkorva-, Kesä-, Heinä-, Elo-, Savusauna-, Kuutam-, Ruska- ja Ursuit- melonta.

Tapahtumat

Lapsi-vanhempi – melontatapahtuma (Metsämörri) vesien ollessa lämmin ja sää hyvä.
Metsämörri - tapahtuma kanoottivajalla.

Muiden toimikuntien tapahtumat kanoottivajalla. Kanoottivajalla järjestetään kevät- ja syystalkoot, tarvittaessa lumenpudotustalkoot katoilta.

Meloajat (miehet) voivat osallistua syys - talvi-kevätkaudella Ankkurimiesten jumppaan ma ja ke sekä kaikki Lapinkävijät torstaisin Colosseumin ohjattuun kuntopiiriin.

Melontakauden loputtua ja ennen sitä järjestetään kanoottivajalta sauvakävelyä alku- ja loppujumppineen. Osallistutaan EKLUn lasten urheiluleirin koulutustilaisuuksiin melonnan ja geokätkennän osalta järjestettyyn leiritoimintaan kanoottivajojen alueella.

Koulutus

Kaudella 2016 ei todennäköisesti ole melontaohjaaja-koulutettavia. Mikäli on, koulutus yritetään järjestää yhdessä Saimaan Latu ry:n kanssa.

Melontaohjaajien on päivitettävä EA 1 ja EA 2 – koulutuksensa.

Yhteistoiminta

Pyritään edelleen kehittämään yhteistyötä SaiLa:n ja muiden yhdistysten kanssa, esim.

iltamelonnat, retket, tapahtumat ja melontaohjaaja-koulutus sekä mahdollisesti EA -koulutus ja retkime-lontakurssi.

Turvallisuussuunnitelma ja pelisäännöt päivitetään vuodelle 2016.

EMÄNTÄTOIMIKUNTA

Emännät osallistuvat pyynnöstä eri toimikuntien järjestämiin tapahtumiin.

Tehtävinä eri tilaisuuksissa on mm. kahvinkeittoa, lettujen paistoa ja osallistua muuhun sovittavan tarjoilun järjestämiseen.

TIEDOTUSTOIMIKUNTA

- Yhdistyksen kevättiedote huhtikuussa ja syystiedote syyskuussa, pääasiassa sähköisenä yhdistyksen net-tisivulla. Ne jäsenet, jotka eivät voi käyttää internetiä saavat paperisen tiedotteen ilmoittamalla osoitteensa tiedotustoimikunnalle.

- Lapinkävijä – lehden 60 – vuotisjuhlanumero joulukuun puolivälissä (myös sähköisessä muodossa)

- Yhdistyksen leikekirjan hoitaminen

- Osallistuminen Muorravaarakan historiikin kirjaksi kokoamiseen

SUOMEN LATU
YHDESSÄ